Franco Solo

1

EGYEDÜL A maffia ELLEN

23 Ft

Forró nyom: LUGANO

FLORIDA MAGAZIN

REGÉNY ÚJSÁG

Franco Solo

EGYEDÜL A MAFFIA ELLEN 1.

Forró nyom: Lugano

Húsz kiló heroin! Négyszázezer adag ebből az ördögi méregből! Franco Solo egyetlen célja — megsemmisíteni a maffia nagyszabású üzletét.

FLORIDA MAGAZIN
REGÉNY ÚJSÁG

FŐSZEREPLŐK:

Carlo Costa — Az egyik kábítószerfőnök Luganóba repül, hogy nyélbe üsse a „nagy üzletet". Franco Solóra azonban nem számított.

Rocco - Sötét fickó, akinek egy emberélettel több vagy kevesebb — nem számít. Franco Solo azonban leszámol vele.

Anna — A maffia hálójába került csinos lány, de Franco Solo az utolsó pillanatban megmenti.

Enrico - Fél a maffia bosszújától, de beszél...

Franco Solo - Magányosan küzd a világméretű bűnszövetkezet ellen.

Franco a ház felé surrant, fedezékben maradt a bokrok közt, amíg csak lehetett. Aztán véget ért a növényzet, és óvatosan kidugta a fejét az alacsony fal mögül, hogy kilásson.

Észrevette a két férfit.

A teraszhoz vezető kavicsos úton álltak. A teraszt dús virágú kővázák szegélyezték. S azok ott mintha rá vártak volna. Tehát vagy volt egy második biztonsági rendszer is, amely elkerülte a figyelmét, vagy fönt a házban ülő őrszem látta meg, amint átugrik a falon.

Franco előjött a fedezékből, és megállt a kavicsos úton. A két férfi nem jött közelebb, csak állhatatosan nézték. Egyikük szinte teljesen kopasz volt, körülbelül negyvenéves és nem túl magas, úgy egy méter hetvenöt. Szokatlanul széles válla volt. mint egy gorillának, s a kockás ingujj megfeszült felső karjának izmain.

A másik néhány évvel fiatalabb lehetett társánál, karcsú volt, s körülbelül olyan magas, mint Franco. Fehér vászonzakója alatt azúrkék inget és égővörös nyakkendőt viselt.

Franco egyetlen pillantással felmérte, kikkel áll szemben.

— Egy látogató — állapította meg a kopasz. — Még csak nem is úgy néz ki, mint egy betörő — mondta, s hangjából kihallatszott, hogy valóban nem tudja, mit gondoljon a látogatóról.

— Alaposabban elő kéne vennünk, nem gondolod? — kérdezte a karcsú.

— Signore Falettihez szeretnék menni. Kísérjetek hozzá — mondta Franco.

A kopasz megvető grimaszt vágott. — Az olyan fickókat, akik átmásznak a kerítésen, előbb megtanítjuk a jó modorra.

Kísérője átugrotta az alacsony oszlopsort, amely a virágtartókat kötötte össze. A férfi úgy mozgott, mint egy párduc. Oldalról közelítette meg Francot.

Franco az ajkába harapott. Elő kellett volna kapnia az automatát, de egy pillanattal tovább várt a kelleténél. A kövér most egy tompaorrú revolvert fogott rá. Úgy nézett ki, mint aki az első gyanús mozdulatra lelövi Francót. Most a karcsú pasas felé fordult. Találkozott már ehhez

hasonló duóval. Tudta, hogyan dolgoznak. Ez itt majd a dagadt karjaiba kényszeríti. S ha az egyszer elkapta ...

A kés valahol a fehér zakó alatt lehetett eldugva. Mindenesetre egyszeriben a férfi kezében volt.

Franco oldalt ugrott, s a fényes penge elsuhant mellette az ürességben. Aztán Franco jobb lába felemelkedett — épp oly gyorsan és meglepően, ahogyan a fickó előhúzta a kést a zakójából.

A kétélű penge megcsillant a napfényben, amint magas ívben átrepült a virágok fölött, s remegve belefúródott a gyepbe. S mielőtt még a hős késelő visszanyerte volna egyensúlyát, Franco másodszor is ütött: mesteri jobbegyenest helyezett el a gorilla állán. A férfi hátratántorodott, s néhány pillanatra elkábult. Az ütés erejétől nekiesett a cinkosának. A kopasz megpróbált kitérni, de már nem sikerült neki. A késelő nekiesett, s ő megtántorodott.

Franco ütött. Keze élével a revolver mögött találta el a férfi csuklóját. A kopasz felnyögött, de nem ordított. Szívós fickó volt, aki nem egykönnyen adja meg magát.

Ezt Franco a következő pillanatban már érezte is. A revolveres fickót egy horogütéssel barátja után akarta küldeni, aki addigra kétszer meghemperedett, s most mozdulatlanul feküdt egy kőváza előtt. De Franco megcsúszott az utat borító kavicson, és ütése a férfi kőkemény jobb bicepszét érte.

A következő pillanatban Franco összerándult a fájdalomtól.

Nem tűnődött tovább a dolgon, a virágtartót kirántotta a keretéből, és a kopasz izomkolosszus felé hajította. A nehéz tartály a férfi kezét találta el, amelyet az utolsó pillanatban védőn maga elé kapott, de ez nem sokat segített rajta. A virágtartó telibe találta, széttört, s a második gorilla is földre kényszerült.

Az idős férfi olyan kicsi volt, mint egy törpe csontváza, s úgy tűnt, csak a homokszínű selyemöltöny tartja össze. Gyér, fekete hajú, hosszúkás koponyáján viaszszerű bőre alatt egy gramm felesleges hús sem volt.

Franco megkérdezte: — Signore Faletti?

A kis embernek a szeme volt a legkülönösebb. Ez volt az egyetlen, ami ezen az aggastyánon még élőnek hatott. Koromfekete, éber szemének pillantása a Franco kezében tartott automatáról a kerek, fehér asztalon fekvő revolverhez és stiletthez vándorolt, majd a két alakra pillantott, akik összegörnyed len *és* fújtatva a terasz feljárójához támaszkodtak.

A nap most épp a Lago Maggioretől nyugatra emelkedő hegyek fölött állt, szemközt Verbania és Isola Bella fölött.

— Én vagyok Armando Faletti — válaszolt az öregember, s a hangja

is meglepő volt. Egyáltalán nem remegett, és sokkal fiatalabbnak tűnt a koránál.

— És maga ki? Mit akar tőlem?

— Franco Solo vagyok. Beszélnem kell önnel. Megpróbáltam először telefonon, de nem tudtam elérni, lent a kapunál pedig nem engedtek be. Ezért aztán ... — Franco a válla fölött a két gorillára mutatott. — Ahelyett, hogy idehoztak volna, ez a két úr nyilvánvalóan el akart tenni láb alól.

Az aggastyán vértelen szája körül gúny, s egy kevéske káröröm látszott, legalábbis Franco így vélte. — Tűnjetek el! — parancsolta Faletti. Amikor a két gorilla elódalgott, a kis ember Franco automatájára mutatott. — Elteheti. Vagy fél egy öregembertől, aki tulajdonképpen már halott? — Közben a fehér asztal túloldalán álló fonott karosszékre mutatott.

— Ritkán szoktam félni valamitől — válaszolt Franco.

A vénember mosolya emberibbé vált. — Elhiszem — mondta. — Maga sokban hasonlít az apjára. Mi is a keresztneve? Franco? Láthatja, pontosan tudom, kicsoda maga. Nagyon kedveltem az apját, annak idején, Palermóban. A fiam lehetett volna, de a barátom volt. Jó barátom.

Franco így szólt: — Ezért akartam beszélni magával! Szükségem van a segítségére.

Az öreg mintha nem hallotta volna, mit mond Franco. Félig becsukta a szemét, s a múltra gondolt. Valamikor Palermo és Nápoly közt nem csempésztek át egy cigarettát úgy, hogy arról Armando Faletti ne tudott volna. De most már sok éve pompás villájában lakott a Lago Maggiorén. Visszavonultan, gazdagon és magányosan.

Fekete szeme és gondolatai visszatértek a jelenbe, és azt kérdezte: — Segítsek magának? Miből gondolja, hogy megteszem? Hallotta, hogy a barátom, Ernest Solo meghalt. És egyet-mást arról is, ami azzal összefüggésben történt. Én hallottam magáról.

— Keresek egy férfit — kezdte Franco. — Személyes elszámolnivalóm van vele. — Ez mégcsak nem is volt hazugság. Igaz volt, bár Franco kissé eltúlozta. Hiszen a számlát, amit Franco apja halála miatt nyújtott be a maffiának, még sokáig nem tudta kiegyenlíteni. — Ön ismerte az apámat. Kérem, az ő kedvéért, segítsen nekem.

Faletti egy darabig hallgatott. Feltűnően hosszú, elképesztően vézna kezével felemelte a vörösbort tartalmazó korsót az asztalról, megtöltött egy poharat borral, a másodikat félig öntötte. Aztán a teli poharat Franco elé tolta, és hallgatagon felemelte a másikat. Miután ittak egy kortyot, Faletti megkérdezte: — Ki az a férfi?

— Carlo Costa — válaszolta. — New Yorkból Olaszországba menekült. Őt keresem.

— Mert az adósa?

Franco bólintott. — Igen, ezért.

Faletti nehézkesen felállt, s egy arany gombban végződő botra támaszkodott. Intett Francónak, hogy kövesse.

— Csodálatos itt — mondta az öreg. Tűnődve nézett le a tengerre. — Sokkal szebb, mint odalent Szicíliában. Lágyabb, barátságosabb. És itt nincs szegénység, mint az én hazámban. A másikra nézett. — Már nem élek sokáig. Csak a szépet akarom ebből a világból, nem akarok szegény ördögöket látni... — Elnémult, aztán szikár kis teste megrándult. — Megadom a felvilágosítást, amit kér, mert a maga apja a barátom volt. De nem vagyok benne biztos, hogy ez segítséget jelent. Lehet, hogy megtalálja Carlo Costát. De nem hiszem, hogy vele ki tudja egyenlíteni a számláját. Sőt, azt tanácsolom önnek, hogy ne kövesse tovább a nyomát. Costa hatalmas úr, kisebb hadsereggel rendelkezik. Nem fog tudni harcolni ellene, Franco Solo.

— Kérem, mondja meg nekem, hol találom meg Costát, Signor Faletti — kérte Franco.

Az öreg egy darabig méregette, majd megvonta keskeny vállát. — Ha ragaszkodik hozzá. Nem tudom, hol tartózkodik Costa. Valahol Észak-Olaszországban, de ennél többet csak legközelebbi bizalmasai tudnak. De ami biztos, az a következő: Costa két hónappal ezelőtt vásárolt egy bárt Milánóban, a Porta Venezia közelében.

Franco kikapcsolta a motort és a fényszórót. Egy szolid, bézsszínű Fiatban ült, amelyet három nappal ezelőtt kölcsönzött — közvetlenül Milánóba való érkezése után. Ezzel a kocsival volt tegnap Lavernóban, Armando Falettinél.

Most a Via Monin parkolt, az állatkertnél, nem messze a Porta Venesiától. Este fél kilenc múlt. A bár, melybe be akart térni, nyolc órakor nyitott ki. Csak akkor akart bemenni, ha már érkezett néhány vendég. Bár biztos volt benne, hogy senki sem ismeri ott, nem akart feltűnni.

Kiszállt és elindult a Plaza della Republica irányába. Nem volt szükség az öreg Faletti figyelmeztetésére ahhoz, hogy tisztában legyen vele, milyen veszélyes az az ember, akit keres.

Carlo Costa ötvenéves volt, s röviddel ezelőtt még az egyik legbefolyásosabb New York-i maffiózó volt. Vagy ha úgy tetszik, az egyik legsikeresebb — mert mindig merészebb volt, mint a többiek, bátran kockáztatott, nem riadt vissza a gyilkosságtól sem.

De aztán a hatóságoknak sikerült valamit a nyakába varrni. Előbb adócsalási per, aztán már gyilkossági ügy miatt folytattak eljárást ellene: egy államügyész meggyilkolása miatt, aki Costa ügyének kivizsgálását vezette. A fenyegető letartóztatás és az elkerülhetetlen per elől Costa elmenekült.

Hamis útlevéllel Milánóig jutott. Ott Warner ezredes és a COUNTER MOB elvesztették a nyomát.

A megbízatás, amivel Warner Francót Olaszországba küldte, a következő volt: — Találja meg Costát. Hivatalosan csak akkor kezdeményezhetünk valamit ellene, ha tudjuk, hol bujkál. De van még valami fontosabb is: tudnunk kell, mit csinál Milánóban. Attól félek, megpróbál egy új csempésző útvonalat kiépíteni az USA-ba kábítószer, elsősorban heroin szállítására. Legjobban természetesen annak örülnék, ha sikerülne úgymond nemhivatalosan megkaparintanunk a szökevényt. Franco az utcatáblák alapján tájékozódott. Tudta, hol van a bár, de nem remélte, hogy Costát magát ott éri. Az azonban lehetséges, hogy talál egy használható nyomot.

Három perccel múlt kilenc, amikor belépett a bárba. A terem részleteiben is szolidnak, szinte polgárinak hatott. A körülbelül ötven vendég közt egy sem volt, aki gazembernek látszott. A pultnál vagy az asztaloknál egyedül ülő tucatnyi lány egyike sem nézett ki úgy, mintha strichelésből élne. Franco ennek ellenére biztos volt benne, mit keresnek itt — pénzt vagy kalandot, de általában mindkettőt.

— Buona sera, Signore. — A mixer egy fehér ronggyal letörölte az amúgy is tiszta, rubinpiros üvegpultot előtte. — Parancsolja az étlapot?

— Nem, köszönöm. — Franco a hosszú, végeik felé félköríves polcokon sorakozó készletet nézte. — Adjon, kérem, egy fél üveg vörösbort, régi Chiantit.

A lokál nagy volt, mint egy tornaterem, de a fekete farácsból készült álmennyezet és a térelválasztó miatt barátságosnak, szinte intimnek hatott. A háttérben egy tükörfal előtt, éjkék neonfényben egy hattagú zenekar édeskés beatzenét játszott. Az üvegezett táncparketten nyolctíz pár táncolt. Franco már kint a kocsik alapján megállapította, milyen közönsége lehet a szórakozóhelynek. Ferrarik, Citroenek, Maseratik, elegáns Mercedesek, nem éppen egyszerű emberek lehettek a törzsvendégek.

— Tölt nekem egy pohárkával? — Mély alt hang szólította meg a férfit. A hang a sok dohányzástól, vagy a sok whisky túl lehetett ilyen rekedtes.

Franco megfordult. A lány húsz év körüli lehetett, üde, alig sminkelt babaarca volt. Úgy nézett ki, mintha egy régi amerikai glamour-filmből lépett volna elő: hosszú, szőke, enyhén hullámos haját kibontva hordta, mint annak idején Hayworth. — Gina vagyok — mutatkozott be. — És szeretem a régi Chiantit.

Franco megigazította a lány székét, kért még egy poharat, és így szólt: — Talán nemcsak a Chiantit szereti. — Közben mosolygott, kivillantva nagy fogait. A vékony kristálypoharak halkan összecsendültek, amint Gina koccintott vele. — Egészségünkre! — mondta. — Látogatóba jött Milánóba?

— Üzleti úton vagyok — felelte, és ismét körülnézett a bárban. Új vendégek érkeztek, lassan megtelt a bár.

Franco feléje fordult.

— Új ez a bár? Itt még sosem költekeztem.

— A tulaj új — válaszolta a lány. — Mint láthatja, exkluzív hely.

— És mi van még itt, úgy értem a Chiantin és az elragadó hölgyeken kívül?

A lány egy darabig nézte, aztán lehunyta a szemét. — Minden — mondta. — Minden, amit meg tud fizetni.

Franco szemmel tartotta az ajtót. Fényképről ismerte Carlo Costát és ismerte Joe-t is. Ő volt Costa személyi testőre, és jött vele New-Yorkból. A színes fényképről az is kiderült, hogy a gorilla egyik nagyapja néger lehetett: a fiúnak göndör haja volt és tejeskávé színű bőre.

Két lány lépett a bárpulthoz. Azért tűntek fel Francónak, mert annyira különböztek egymástól. Egy magas szőke és egy törékeny alkatú, mahagóni hajú, nagyszemű. Mindketten húsz év körüliek voltak.

— Hol csavarogtatok? — kérdezte a mixer tőlük, amint letáboroztak a pultnál. — Rocco már kétszer is érdeklődött utánatok.

— Dolgunk volt — válaszolta a szőke odavetőleg. — Hol a főnök? A mixer a zenekar felé mutatott, és Franco figyelte, amint a két lány odalép egy asztalhoz, ahol egy harminc év körüli körszakállas férfi ült. Francónak jól jött, hogy Gina megkérdezte, akar-e táncolni. Amikor az asztal közelébe értek, megkérdezte: — Ő a tulaj?

— Gina odanézett. — Nem — válaszolta. — Rocco az üzletvezető. A tulajdonost még sosem láttam. Tessinben lakik, mint minden milánói, aki elég gazdag és okos, legalábbis ezt hallottam.

Rocco arca — amennyit a szakállától látni lehetett — igazi sápadt night-club arc volt. Magas volt, ez ültében is látszott, és gesztusaival, szúrós pillantásával, arrogáns mozdulataival brutálisnak hatott.

Most felállt, és titokban intett a két lánynak, hogy kövessék. A szőke és az alacsony barna lány vártak egy darabig, közben Rocco eltűnt a sötétzöld bársonyfüggöny mögött, amely a kijáratot választotta el a bártól.

— Bocsásson meg! — mondta Franco, miután a tánc végeztével visszakísérte Ginát. — Telefonálnom kell, üzleti ügyben — a költségek miatt. — Mosolygott. — Rendeljen magának még valamit, ha sokáig nem jönnék.

Francónak jó oka volt rá, hogy kíváncsi legyen, miről beszélget Rocco és a két fiatal lány. A tekintetükben olyan kifejezést látott, amit már ismert. Kábítószeresek néztek így, ha sürgős szükségük volt a porra. A toaletthez és a telefonhoz nem a zöld függönyön át vezetett az út. Ezért Franco megvárta, amíg a mixer hátat fordít, aztán gyorsan eltűnt a függöny mögött.

Elegánsan tapétázott keskeny folyosóra jutott. Sötétre pácolt kis

ajtót látott a körülbelül öt méter hosszú folyosó végén, ahova két lépcsőfok vezetett.

Franco hangtalanul, lábujjhegyen az ajtóhoz osont, s a fára tapasztotta a fülét. Az anyaggal spóroló modern építészetnek hála, bár nem hallotta az egész beszélgetést, fontos töredékeket megértett belőle.

— ... és akkor várjuk a szállítmányt — mondta egy férfihang, nyilvánvalóan Rocco. Aztán néhány mondatot Franco nem értett, majd; .... a szokásos módon veszitek át, világos?

Az egyik lány, valószínűleg a kisebbik, így szólt: — Ennyire sürgős a dolog?

— Igen! — kiáltott Rocco. — Még ma este átveszitek az árut, fél tizenkettőkor a szokásos helyen. És most kotródjatok! Aztán pontosak legyetek, megértettétek?!

— De mi szerettünk volna ... — hallotta Franco a szőke lány hangját.

— Később — szólt közbe Rocco nyersen. — Majd megkapjátok, ha átvettétek az árut, nem most. És most kifelé, még dolgom van a bárban.

Franco lépteket hallott, s a következő pillanatban lenyomták a kilincset. Épp csak annyi ideje maradt, hogy az ajtó és a fal közti szögletbe húzódjon. Amikor Rocco kinyitotta az ajtót, Franco visszafojtotta a lélegzetét, s a biztonság kedvéért az automatára tette a kezét. De az üzletvezető egészen addig nyitva tartotta a folyosóra nyíló ajtót, amíg a két lány elérte a zöld függönyt, s aztán ismét bezárta belülről, anélkül, hogy észrevette volna a hallgatózó férfit az ajtó mögött.

Franco mély lélegzetet vett. Megint szerencséje volt. Ugyanolyan gyorsan és zajtalanul, ahogy jött, elhagyta a keskeny folyosót. A mixer nem vette észre, amint ismét belépett a bárba.

De a két lány, akiket Franco követni akart, már nem volt ott, legfeljebb húsz másodpercnyi előnyük lehetett.

Franco hangulata a mélyponthoz közeledett.

A Fiat műszertábláján lévő óra pont tizenegyet mutatott. Percről percre kisebb volt annak az esélye, hogy kilesheti a lányok megbeszélt találkozóját.

Hiába kereste őket a bejárat előtt és a lokálban is. A személyzettől nem érdeklődhetett utánuk, az túl veszélyes lett volna. Új ismerősének sem szólt róluk, nem tudhatta, mennyire ismeri a lány Roccót.

Így aztán gyorsan elbúcsúzott Ginától, beszállt a kocsijába és várta, hogy Rocco elhagyja a lokált Követni akarta.

De talán a bárnak van egy hátsó kijárata is, és Rocco rég ...

Franco összerezzent, s azonnal lebukott a kormány mögé. A szakállas

épp most hagyta el a bárt, majd onnan körülbelül ötven méternyire beszállt egy Ferrari Dinóba. Franco begyújtotta a motort. Amikor a Ferrari elérte a következő sarkot, Franco kilőtt a Fiattal a parkolóból.

Először dél felé haladtak, végig a Via Mainon. A Porta Vittoriánál Rocco balra kanyarodott, a XXII. Morzo Corsóra. Ezen a széles, a városból kivezető úton még élénk volt a forgalom. Ez megkönnyítette Francónak, hogy feltűnés nélkül követhesse a Ferrarit.

A forgalom néhány kilométerrel arrébb gyérebb lett, és miután elhaladtak az autópályáról ki- illetve felvezető sávok mellett, már csak három autó volt az úton. Franco ezért most nagyobb távolságból követte a Ferrarit

Nem sokkal ezután táblák mutatták az irányt a Forlanini repülőtér felé. Rocco érkező szállítmányról beszélt — vajon repülővel érkezik az áru?

De Carlo Costa bárjának üzletvezetője nyilvánvalóan nem a repülőtérre igyekezett. Egy nagy park mögött hirtelen balra kanyarodott. Egy utcai táblán „Novago" felirat állt, ez bizonyára egy előváros.

Franco látta, hogy az előtte haladó kocsinak a féklámpája kigyullad. Ő is fékezett. Gyorsan megbizonyosodott róla, hogy egy gyéren beépített iparnegyed közepén járnak. Éjszakai műszak, úgy látszik, nem volt; csak egy-egy helyen világított még fény az őrházikókban és a gyárépületekben. Utcai lámpa alig volt.

Rocco erős sportkocsija lassan bekanyarodott egy kis utcába. Franco lassan továbbgurult a Fiattal, de látta, hol kanyarodott be a másik.

A Dino behajtott egy nagy belső udvarra, amelyet oldalt két hosszú raktárhelyiség vett körül. A táblák elárulták, hogy ez egy raktárvállalat. A széles, eltolható kapu mellett egy üvegházikóban égett a villany. Ennek a fényében Franco észrevett egy férfit, aki bezárta a kaput.

Rocco kocsijával az egyik raktárhelyiség rámpájára hajtott, ahol egy kétüléses, nyitott sportkupé várta.

Franco továbbhajtott. Itt nem állhatott meg anélkül, hogy a férfi a kapunál észre ne vegye.

Két telekkel arrébb keskeny mellékutca vezetett jobbra. Franco bekanyarodott, hogy megfelelő helyet keressen, ahol a kocsijával parkolhat. Hirtelen észrevett valamit, amitől jó ötlete támadt: ötven méterrel arrébb vasúti sínek keresztezték az úttestet. Kiszállt és gyalog ment a sínekig, amelyek az iparterület túloldalán vezettek tovább. Vasúti sínek a gyáraknak. És nyilván a raktáraknak is, ezért jöhetett ide Rocco ezen a késői órán. Franco körülnézett. Közel s távol egy lelket sem látott. A távolból dízelmozdony zaját hallotta, biztosan tolatott.

Végigszaladt a vasúti sínek és a kerítés közti keskeny úton. A raktár területét kétméteres fal zárta el a külvilágtól, amelynek tetején

éles üvegcserepek voltak. A csillagok fényénél felfedezett egy lyukat a kerítésen.

Egy perccel később már a csarnok leghátsó sarkánál állt, ott, ahol az olasz sportkocsi és Rocca Dinója parkolt. Franco gondolkozott, hogyan juthatna be észrevétlenül a csarnokba. Lassan megkerülte a házat. Hirtelen kemény tárgynak ütközött. Amikor alaposabban megnézte, mi az, rájött, hogy vaslépcső vezet a tetőre.

Néhány perc múlva már fent volt. A tetőn egy sor szellőzőnyílás volt, kettő közülük nyitva állt.

Rocco kinyitotta az embermagasságú szürke széf ajtaját, amely egy nappali nagyságú, alacsony, olcsón bebútorozott terem hátsó falánál állt.

Egy kerek asztalnál egy teli hamutál előtt ült a két lány, akiket Franco korábban a bárban látott: a nagydarab szőke, és a filigrán barna.

Rocco a két lány felé fordult. Mindkét kezében összetekert kis csomagot tartott.

— Mindegyikőtöknek egy — mondta, és az asztalra tette a csomagokat. Aztán visszament a széfhez, keresgélt, majd elővett egy hosszúkás, fehér borítékot. Amikor átadta a két lánynak, nevetett, és azt mondta: — Ez a tiéd, Anna — ez pedig a tiéd, drága Gizella.

A szőke lány kitépte a borítékot a kezéből, a barna nyugodtan elvette és a táskájába tette.

— Remélhetőleg ezúttal ... — kezdte.

Rocco közbeszólt:

— Mi volt ez? — kérdezte. — Valami zajt hallottam. Föntről jött. Gizella gúnyosan nevetett. — A nagy Rocco ideges — állapította meg, elrakta a csomagot, és a borítékot a táskájába.

— Nem vagyok ideges — válaszolt ingerülten a férfi. — De a mi szakmánkban muszáj óvatosnak lennünk — ha eddig még nem jöttettek volna rá.

— Biztosan egy macska volt. Vagy a szél — mondta Anna, és felállt — Gyere, Gizella, menjünk. Késő van, és holtfáradt vagyok. Csaó, szépfiú!

— Csaó, lányok — válaszolt Rocco.

A férfi várt, amíg a két lány elhagyta az irodát, aztán gondosan bezárta a széfet.

Franco látta, amint a lányok kilépnek a félig üvegezett irodából, amely úgy nézett ki, mint a raktártér közepére helyezett doboz.

Egy halom láda mögött elbújt.

Anna és Gizella elérték a rámpára vezető széles tolóajtót Gizella kitolta az ajtót.

Franco a lányok után sietett. Már döntött. Itt nem kellett tovább nézelődnie, inkább őket követi. A tolóajtó becsukódott. Franco a raktárhelyiségben maradt. Egy pillantással meggyőződött róla, hogy az üvegezett irodában Rocco elmélyed az íróasztalon lévő papírokban.

A raktárhelyiség előtt felbúgott egy motor, aztán a kocsi kihajtott az udvarról. Franco kinyitotta a tolóajtót, és kiment a rámpára ...

Hirtelen megdermedt.

Közvetlen fölötte megszólalt egy csengő, a tetőn pedig felvisított a sziréna.

Franco azonnal megértette, miről van szó. Amikor a lányok elhagyták a raktárhelyiséget, Rocco az irodában bekapcsolta a riasztót.

Az őr nyitva hagyta a telek kapuját, amit egyébként éppen be akart csukni a kocsi után. Most előrántotta a pisztolyát, és visszarohant az udvarba.

Franco visszahúzódott a raktárhelyiségbe, és elbújt a ládák mögött.

— Csukd be az ajtót, Marcello, és gyere át! — szólt ki az irodából Rocco. — Még itt van!

Az őrszem bólintott. A riasztót közben már kikapcsolták. Nem sokkal később Rocco kikiáltott. — Jöjjön át ide felemelt kézzel! Háromig számolok!

Franco kutyaszorítóba került.

— Egy! — kezdett számolni Rocco.

Solo körülnézett. Pillantása az üres dobozra esett, amit az egyik raktári munkás figyelmetlenül elhajított. Felemelte, és hosszan, laposan a raktárhelyiség végébe hajította.

A két férfi ebbe az irányba rohant.

Franco megvárta, amíg elég messzire jutnak, aztán elhagyva a rejtekhelyét, utánalopakodott egyik ellenfelének, aki most közte és a raktárhelyiség hátsó fala közt lehetett. Kezében tartotta az automatát, de elhatározta, hogy megpróbál fegyver nélkül boldogulni. Nem szeretett volna rendőrségi cellába kerülni.

Az ellenzős sapkás őrszem a helyiség végében állt. Franco látta széles vállát, s jobb kezében a hosszú csövű pisztolyát. Bal kezével jelt adott a helyiség másik végében álló Roccónak. Aztán bólintott, és továbbment: lassan, összegörnyedve, előrenyújtott nyakkal. Azt gondolta, a veszély elölről leselkedik rá. Ami mögötte volt, az nem érdekelte.

Franco körülbelül hét-nyolc méterre becsülte a köztük lévő távolságot. Hosszú, szökkenő lépésekkel az őr után indult. Gumitalpú cipő volt rajta, nem hallhatták, hogy közeledik.

Az őrszem hirtelen megérezte, hogy valaki van mögötte, megfordult, de már késő volt. Franco leütötte.

Aztán elkapta a hóna alatt az összecsukló férfit, és zajtalanul egy

darabon visszahúzta, amíg a darabáruhalmazon talált egy lyukat Ez előtt feküdtek az abroncsok, körülbelül másfél méter magasságban, hosszú rudakkal rögzítve. Franco mély lélegzetet vett, fölállította az őrt a gumitoronyra.

Itt nem vehették észre, s a következő tíz percben Francónak nem kellett tőle tartania.

Visszasietett arra a helyre, ahol lerohanta az őrszemet. Az időközben megvilágított raktárban a következő ládasor mögött lehetett Rocco. Már biztosan gyanút fogott, hiszen nem látta sehol az őrszemet.

Franco most elkerülte a halmazok közti utakat. Amennyire tudott, gyorsan és zajtalanul keresztülment a rakományon. Lázasan gondolkozott.

Egy pillanatig kifelé fülelt. A lányok nyilván elhajtottak már, de lehet, hogy segítséget hoznak, a riasztót biztosan meghallották.

Franco úgy érezte, szorul a nyaka körül a hurok, ki kell jutnia innen, a lehető leggyorsabban.

De addig ez lehetetlen, amíg Rocco fegyverrel a kezében vadászik rá.

Hirtelen meghallotta, hogy Rocco az őrszemet szólítja, Marcellót. Franco fellélegzett és továbbrohant. A kiáltás nagyjából elárulta Rocco rejtekhelyét, amely valahol a raktár közepén lehetett. Rocco tehát még mindig azt feltételezte, hogy Franco itt van valahol a közelben.

— Marcello, hol bujkálsz? — kiáltott újra Rocco.

Franco a ládafal mögötti rejtekhelyéből kiugrott egyenesen az útra. Le akarta rohanni Roccót, s tudta, hogy a sápadt arcú, fekete körszakállas üzletvezető valahol itt van a közelben ...

És ott is állt, kezében egy nagykaliberű revolverrel. Amikor meghallotta a zajt, megfordult és lőtt. A golyó célt tévesztett. Franco egy fémláda mögé ugrott fedezékbe.

Nem sokat gondolkodhatott. Néhány vasdarabot Rocco felé hajított, majd kilépett és behúzott neki egy szabályos jobbegyenest.

Rocco felordított, amint a földre került. A revolvere három-négy méterrel odébb csúszott a betonon.

Franco ismét támadásba lendült, ezúttal ballal találta el Rocco állát.

A másik megtántorodott, de sikerült újra fölállnia. Fekete szemében gyűlölet lobogott. Kábultan rázta a fejét.

— Kinyírlak! — hörögte, aztán lebukott, s előre nyújtotta a karját, mint egy vadászatra induló gorilla.

Franco halványan elmosolyodott. Megvárta, amíg ellenfele támad, és az utolsó pillanatban oldalt vetette magát, úgy, hogy Rocco jobbegyenese csak a levegőt találta el. Franco most mindkét öklével meg-

sorozta a szakállast. Addig ütötte, amíg az már moccanni sem tudott Amikor magatehetetlenné vált, hozzákötözte egy vasrúdhoz.

Franco a Fiattal a Viale Corsicán újra a város felé haladt. Előtte acélból és vasból épült irodaépületek uralták az éjszakai Milánó képét.

Követni akarta a két lányt, s ezt csak egyféleképpen tudta megtenni, vissza kellett térnie oda, ahonnan mindnyájan elindultak.

A bár most már tele volt. A szellőzőberendezés vagy nem működött, vagy nem kapcsolták be; a boxok és a táncparkett fölött vastagon állt a füst. Franco keresztülnyomakodott a pult előtti tömegen s fürkészőn körülnézett.

Ha valaki segíthet neki, akkor az Gina. Nem akarta kockáztatni, hogy megkérdezzen valakit a személyzetből. Lehet, hogy felfigyelnének rá, s erre most semmi szüksége nem volt.

Ginát már nem találta az előbbi helyén. De két perccel később Franco megkönnyebbülten elmosolyodott: a lány egészen hátul ült egy boxban egy nagyobb társasággal. Franco mielőtt belépett, amennyire tudta, rendbeszedte az öltözékét. Ginára nézett, és egy fejmozdulattal intett neki, hogy jöjjön a táncparkettre. A lány habozott, de aztán valamit súgott a szomszédja fülébe, és felállt.

— Sajnos, későn jött vissza, Franco — suttogta, amikor már táncoltak. — Időközben úgy alakult, hogy már van programom ma estére.

— Az a hülye üzlet, megérti, ugye? — Franco sajnálkozva vonta meg a vállát. Aztán úgy tett, mintha épp eszébe jutott volna valami. — De talán tehet nekem egy szívességet, Gina. Az előbb láttam itt két lányt a bárban. Ha ismeri őket, beajánlhatna engem. Egyikük szőke, elég nagydarab, a másik filigrán, sötétbarna.

Gina a homlokát ráncolta, aztán bólintott.

— Igen, ismerem őket. Korábban go-go-girlként dolgoztak itt, még az előző tulajdonos idejében. — Gina megrázta a fejét. — Már elmentek. S azonkívül nem hiszem, hogy elmennek magával. Az utóbbi időben más pénzforrásuk lehet.

— A vezetéknevüket is tudja? Vagy a címüket esetleg — kérdezte Franco, alig leplezve idegességét.

A lány bizalmatlanná vált, megérezte, hogy Francónak egészen más a szándéka, mint amit vele el akar hitetni.

De a férfinek nem maradt sok ideje a kérdezősködésre. A zsebébe nyúlt és kicsire összehajtogatott papírpénzt nyomott észrevétlenül Gina kezébe. Úgy hajtotta össze, hogy látni lehessen rajta a százas számot.

Gina elégedetten mosolygott. — Meg kell adni, igazán nem vagy kicsinyes, bébi. Gyere el majd újra. — Aztán Franco fülébe súgta. — Tudom, hol lakik Anna.

— Először azt hittem, betörő — mondta Rocco. — De aztán elgondolkoztam, s úgy döntöttem, mégiscsak jobb, ha azonnal felhívlak.

A túloldalon beszélő férfi hangja hangos és dühös volt, olyannyira, hogy Rocco akaratlanul is távolabb tartotta a kagylót a fülétől.

— S csak azért, mert ti, balfékek, ketten nem tudtok elbánni egyetlen pasassal, felébresztesz engem az éjszaka közepén? Tudod, hány óra van? Fél kettő, te idióta, mit gondoltál, mit csinálok ilyenkor, mi?

— Tudom, Carlo — mondta Rocco bocsánatkérően. — De ez fontos. Ha betörő járt volna ott, az fejvesztve menekült volna. De ez valószínűleg körülnézett a raktárban és az irodában is ...

— Hiányzik valami?

— Nem, azt hiszem, nem.

— És a széf?

— Hozzá se nyúlt. Egyébként nem is volt benne semmi, miután Annát és ...

— Igen, tudom. Biztosan követte a két pipit a raktárig. Egyet megmondhatok neked! Láss hozzá, tudd meg, ki volt ez a krapek. És egy darabig ne bízz semmit a csajokra. Azonkívül egyelőre ne tároljatok ott semmit. Holnap még beszélünk erről. Vagy van még valami?

— Nincs — válaszolt Rocco mogorván.

A telefon kattant.

A férfi, aki a telefon másik végén letette a kagylót, körülbelül ötvenéves lehetett. Sűrű, hullámos, ősz haja és ráncos, szögletes arca volt.

Elgondolkozva nézett ki az íróasztala fölött a fal teljes szélességét elfoglaló ablakon.

Franco elnyomott egy ásítást.

Az elmúlt éjjel nem sokat aludt, és főleg nem jól. Egy Fiat hátsó ülése nem kifejezetten alvásra való.

Összeszedte magát, és megfogta a kormányt. Miután Gina megmondta neki Anna címét, elindult. Sokáig keresgélt, amíg egy mellékutcában felfedezte a piros olasz sportkocsit. Szerencséjére nem sokkal Anna kocsija mögött volt még egy szabad parkolóhely. Három vagy négy órát aludt, várva, hogy megvirradjon. Aztán előkotort a csomagtartóból egy régi újságot, elhelyezkedett a kormány mögött és várt.

Negyed kilencig. Anna ekkor lépett ki a házból. Körülnézett, majd beszállt a kocsijába.

Francónak fogalma sem volt róla, hová készül a lány. Még csak azt sem tudta, nála van-e még az a csomag, amelyet Rocco a raktárhelyiségben adott át neki. Franco gondolkozott: ahhoz, hogy valaho-

vá Milánóba szállítsák a rakományt — Rocco ezt a kifejezést használta — nem volt szükségük Annára és a barátnőjére, Gizellára.

Feltételezhető tehát, hogy a lányoknak egy másik városba kell vinniük a csomagot.

Franco követte Annát a Milánóból kivezető északnyugati autópályán. Csodálkozott, hogy Gizella nem csatlakozott hozzá valahol a városban. Úgy tűnt, a szőke lány ma a saját útját járja.

Amikor az autópálya kettévált, Anna jobbra ment tovább: Como és Lugano felé. Nem volt különösebben nagy forgalom, de Franco gyakran lemaradt egy gyorsan haladó teherautó mögött. A piros sportkocsi karcsú vezetője a legcsekélyebb figyelemre sem méltatta az egyébként sem feltűnő Fiatot.

A kicsi Anna piros Alfája nem Como felé ment, mint azt Franco feltételezte. Lassabban hajtott, amint feltűnt az első kerek tábla vám felirattal. A lány tehát Svájcba indult. A chiassói határátkelőhelynél Franco három kocsival az Alfa mögött állt. Az olasz vámos intett, hogy továbbhajthat, a svájci épp csak bepillantott az amerikai útlevélbe, majd két ujját a sapkája ellenzőjéhez emelve üdvözölte Francót, és jelezte, hogy továbbmehet.

Anna is gyorsan, és mindenfajta nehézség nélkül átjutott a határon.

Franco most még elővigyázatosabb volt, növelte a követési távolságot.

Röviddel fél tizenegy előtt a magas hegyek közt kék víztükröt pillantott meg: a Lago di Luganót. Franco örömére most ismét nagyobb volt a forgalom. A parti úton követte Annát, amint áthajtottak a Paradiso városnegyeden. A Via Giuseppe Mattán Anna besorolt a várakozó autók közé, amelyek a parkolóházba akartak bejutni.

Franco került minden kockázatot, nehogy felfedezzék. Továbbhajtott, bekanyarodott a következő sarkon, és pontosan nyolc méterrel arrébb leparkolt. Kiszállt és visszarohant a parkolóházhoz.

Anna épp akkor ért a sorompóhoz. Franco megállt a kijárattal szemben, és egy öreg akácfa mögött várakozott.

Feltűnés nélkül szemügyre vette a közvetlen környéket. Lehet, hogy valaki várja Annát, például egy másik kocsiban, de aztán megnyugodva vett észre három várakozó taxit.

Aztán a lány kijött a parkolóházból. Háromrészes azúrkék pamutkosztümöt viselt, nagy napszemüveget, és világos bőr, vállra akasztható táskát.

Tényleg vártak rá — de másképp, mint ahogy azt a férfi feltételezte.

Húsz méternyire onnan valaki felállt egy kis kávézó teraszán a székről, és odaintett Annának:

— Halló, Anna!

A nagydarab, szőke Gizella ma vakítóan fehér vászonruhát viselt.

*

— Állj meg itt, és tegyél ki — mondta a 280-as barna Mercedes utasa a vezetőnek. A férfi negyven körüli lehetett, sárgás arcbőre volt, és kopaszodott. A vezető bólintott. — Oké, Enrico. — A Lugano központjában lévő parkolóhelyre kormányozta a kocsit. A kocsi megállt.

— Jobban szeretném, ha a közelben maradnál, Joe. Kellemetlen dolgot kell közölnöm a két lánnyal. Lehet, hogy nehézségeim lesznek velük. Tudod, ugye, hol találkozom velük? — kérdezte Enrico,

Joe Enrico felé fordult. Barna bőre s enyhén göndör haja volt, A férfi, akit a kopasz Enrico Joe-nak nevezett, körülbelül harminc-éves volt, és széles vállú, hatalmas mancsaiban a Mercedes kormánya olyan volt, mintha csak egy játékautót vezetne.

— Rendben, Enrico — válaszolta. — Szemmel tartalak benneteket.

Enrico a karórájára nézett: 11 óra 15 perc volt.

*

Lugano ódon, keskeny kis utcáin sok a turista, s az árkádok alatt Utcai árusok kínálják portékáikat. Gyümölcs, oregano és frissen sült pizza illata terjengett a levegőben.

Francónak itt nem kellett attól félnie, hogy Gizella vagy Anna észreveszik. De nem veszthette szem elől őket. Úgy tűnt, a két lánynak határozott úticélja van.

Mindenesetre, még ha sikerülne is lerázniuk Francót, a luganói út nem volt teljesen felesleges. Franco levéltárcájában egy papírdarabkén fel volt írva egy szám — egy telefonszám. Anna abból az eszpresszóból hívta ezt a számot, ahol Gizellával találkozott. És Franco látta, milyen számot hív.

A két lány a Via Vegezziről bekanyarodott egy keskeny mellékutcába. Franco megállt a saroknál, hagyta, hogy előremenjenek. Most betértek egy kis eszpresszóba. Franco az órájára nézett: mindjárt fél tizenkettő.

Fél percig várt, aztán követte őket. Belépett az eszpresszóba, és megállt a pultnál. Szeme sarkából figyelte, amint a terem hátsó felében helyet foglalnak.

Kávét rendelt, és elővett egy féldollárost, mivel svájci frankja nem volt. — Oké? — A lány a kávéfőzőnél bólintott.

Két perccel később egy férfi lépett hozzájuk. A középmagas férfi

arcbőre sárgás, szikár koponyája szinte teljesen kopasz volt. Az aktatáskáját maga mellé tette a sarokülésre.

Aztán Franco észrevette, amint a két csomag tulajdonost cserél. Anna és Gizella kézitáskájából az áru az asztal alatt a kopasz férfi mappájába vándorolt.

De ezzel még nyilvánvalóan nem ért véget a találka. Franco látta, amint a férfi a két lánynak magyaráz. Sajnos, az egészből egy szót sem hallott: a zenekarban egy fiatal olasz fülsiketítően egy szentimentális dalt kornyikált. Azt azonban észrevette, hogy a lányoknak nem tetszett, amit a férfitól hallottak. Míg Anna döbbenten nézett maga elé, és alig válaszolt, a szőke Gizella a kezével hadonászott, és nyilvánvalóan barátságtalan szavakat vágott a férfi arcába. A férfi dühös és indulatos lett, hirtelen fölállt, felkapta a táskáját, és elment. De nem haladt el Franco előtt, nyilván egy hátsó ajtón át hagyta el az eszpresszót.

Gizella felugrott. Anna megpróbálta tartóztatni, de ő kitépte magát a kezéből, és a férfi után szaladt.

Franco egy pillanat alatt döntött.

Hosszú léptekkel hátrasietett, elment az asztal előtt, ahol Anna ült. A lány, mintha csalódott és levert lenne, állapította meg Franco egy pillantással.

A hátsó ajtó egy kis, négyszögletes udvarra vezetett, amelyet három oldalról magas házfalak határoltak. A kijárattal szemközt egy romos állapotban lévő lépcső vezetett felfelé, valami teraszra, vagy egy magasabban fekvő utcára, hogy hová, ezt nem lehetett azonnal megállapítani. Ezzel szemben világosan hallani lehetett a hangokat. Két hangot: egy férfiét és egy nőét, akik fent veszekedtek, e pillanatban Francót még nem láthatták.

— ... és ha nem kapom meg, lebuktatlak benneteket, mindegyikőtöket, megértetted? — ordított a nő.

— Jobban meg kéne gondolnod, mit beszélsz — válaszolt a férfi kevésbé hangosan, de ugyanolyan fenyegetően.

— Azt hiszed, megijedek tőled? — hangzott a felelet. — Azt hiszitek, teljesen a kezetekben tartotok? Tévedsz, Enrico, alaposan tévedsz.

A férfi erre már olyan halkan válaszolt, hogy Franco semmit sem értett. Gondolkozott, felmenjen-e a lépcsőn, bár ez azzal a kockázattal járt, hogy esetleg felfedezik. De aztán olyan dolgok történtek, hogy nem kényszerült dönteni. A szócsata hirtelen abbamaradt, közvetlenül utána a kopasz férfi sietősen, hármasával, négyesével szedve a lépcsőfokokat lefelé indult.

Franco egy sötét bejáróban bújt meg, szorosan a pincébe vezető lépcső melletti falhoz lapult. Látta, amint a férfi átoson az udvaron, de nem megy vissza az eszpresszóba, hanem a lépcsőház ajtajához ro-

han. Becsapta maga után az ajtót, s Franco sietősen követni akarta, de ebben a pillanatban ismét történt valami.

Valami erősen és tompán csattant az udvar kövezetén. Franco megfordult, és két-három másodpercre megdermedt az ijedtségtől és a döbbenettől.

Az udvaron Gizella feküdt mozdulatlanul.

A következő pillanatban Franco a részleteket is észrevette. Gizella egyik lába különösképp kitekeredett, biztosan eltört. És hosszú szőke haja piros volt a vértől...

Franco az udvarra rohant, ösztönösen a kövön fekvő nő fölé akart hajolni, de aztán mégis felpillantott a teraszra, ahonnan az előbb rohant le az aktatáskás.

Fönt valaki a vaskorlátnak támaszkodott. Az arca, a széles válla és a mintás zakója szinte abban a pillanatban el is tűnt.

Franco Gizella mellé térdelt. A lány üveges szemekkel nézett a semmibe. Mivel Gizella nem sikoltott, amikor lezuhant, Franco feltételezte, hogy a nő már halott volt, mikor lelökték.

*

Franco kifulladt. Valószínűleg még soha nem szaladt ilyen gyorsan fel és le a lépcsőkön, mint most. Az állítólagos terasz egy alacsony ház lapos teteje volt két magas ház között. De amikor Franco felért, senkit sem talált ott. A kockás zakós férfi csak egy úton menekülhetett el: a kis ház belső lépcsőjén le az utcára. Ő is ezt az utat választotta.

Amikor leért, körülnézett. De az utcán nem volt egy lélek sem. Sehol sem látta a férfit, akit üldözött.

Franco hamarosan egy széles, forgalmas útra ért ki, ahol sok jármű és gyalogos közlekedett. „Corso Pestalozzi" — olvasta a táblán.

Amennyiben a feltűnő zakót viselő óriás erre szaladt, s nem tűnt el rögtön egy másik házban, akkor most még itt kell lennie valahol.

Franco hirtelen fölfedezte a férfit. Körülbelül száz méternyire a park irányában.

Nem sokat gondolkodott. Lelépett a járdáról, és az úttest szélén rohant. Így gyorsabban jutott előre. Két autós rádudált, amikor közvetlenül a kocsijuk előtt szaladt át a piroson, s a második autó sárhányóját csak utolsó erejét megfeszítve, egy nyaktörő ugrással kerülte el.

Ha egyszer időm lesz, gyakorolnom kell a légtornát, mondta magában. Igyekezett szabályosan lélegezni. Az utca a tóparton egy nagy térbe torkollott. Amikor Franco odaért, a kockás zakós épp a tér túloldalán ugrott át egy méter magasságú sövényen. Mögötte parkoló volt. A déli napfényben csillogtak a világos és sötét kocsitetők.

Franco utat vágott magának a forgalomban. Ugyanazon az úton érte el a parkolót, mint az ismeretlen. De későn érkezett, már csak azt látta, amint a 280-as barna Mercedes pörgő kerekekkel és felbőgő motorral száguld a parkoló kijárata felé, bekanyarodik a parti útra, és eltűnik a Paradiso irányába.

Az üldözés befejeződött. Taxi nem volt a közelben, amelyet megállíthatott volna.

De mégsem üldözte hiába a férfit. Franco elővette a levéltárcáját és golyóstollát, felírta a Mercedes rendszámát, a telefonszám mellé, amit Anna a parkolóházzal szemközti kávéházból felhívott.

Aztán behunyta a szemét és emlékezetébe idézte az egyik fényképet, amit Warner ezredes mutatott neki. Azt a képet, amelyen Carlo Costa személyi testőre, Joe volt látható, aki elkísérte Costát, amikor az elszökött New Yorkból. És aki még akkor is mellette volt, amikor Milánóban nyomát vesztették Costának. Joe vezette a 280-as Mercedest, ő volt az óriás a kockás zakóban, aki a halott Gizellát a tetőről lelökte az udvarba. Franco mély lélegzetet vett. Sajnálta a lányt.

*

— Tessék, Villa Esmeralda. — A telefonnál a hölgy udvarias volt, hangja már nem éppen fiatalos.

— Bon giorno — mondta Franco. — Szeretném tudni, van-e üres szobájuk.

— Egy- vagy kétágyas szobára gondol? — kérdezte a hölgy.

— Egyágyasra — felelte Franco.

— Igen, még van. Nagyon szép, balkonos szoba.

— Jó, odamegyek — mondta Franco. — Körülbelül egy óra múlva.

Letette a kagylót. Amikor tárcsázott, még nem tudta, ki fog jelentkezni. De tudta, miért telefonál: ezt a számot hívta a karcsú, barna lány Luganóba érkezése után, hogy lefoglaljon egy szobát. Franco kilépett a telefonfülkéből, és elindult abba az irányba, ahol a Fiatot hagyta.

Már tisztában volt egy-két dologgal. A többire pedig könnyen rájöhetett. Például arra, hogy Carlo Costa a közelben lehetett, ha a gorillája, Joe itt volt. És lehetséges, hogy a kocsi is elvezet Costához. Biztosan nem közvetlenül, hiszen a Costa-féle bűnözők nagyon is elővigyázatosak. De Francónak is volt tapasztalata abban, hogyan érhet kerülő úton célba.

A közvetlen nyomot követni veszedelmes volt, s Francónak még meg kellett tudnia egy s mást, mielőtt erre az útra merészkedett volna.

Kérdéseket kellett feltennie, s pillanatnyilag csak egyetlen embert ismert, aki válaszolni tudott rájuk.

Annát.

A folyosó hosszú és keskeny volt, s egy már nem egészen új piros kókuszfutó borította. Franco sajátos, darabos járásával a folyosó végébe ment. Úgy tett, mintha a kilátásban akarna gyönyörködni, amely a Villa Esmeralda harmadik emeletéről nyílt: a Luganói tóig nyúló házakban, a Monte Brétől a Val Mosóig terjedő panorámában.

Valójában azonban a 307-es szobából kiszűrődő hangokra és zajokra fülelt. Öt dollárjába került, hogy megtudta a szobaszámot. Az ötdolláros most a boy zsebében lapult, ő segített felvinni Franco bőröndjét. A férfi leírása alapján azonnal felismerte Annát, s mindentudóan mosolygott, amikor Franco a fiatal milánói hölgy iránt érdeklődött.

Azt is a boytól hallotta, hogy Anna a szobájában van. Azt azonban nem tudta, hogy egyedül van-e, s azt sem, hogy milyen állapotban.

Anna szobája a folyosó végén volt. Franco két gyors lépéssel az ajtónál termett. Bekopogott.

Kis idő múlva egy hang megkérdezte: — Ki az?

Franco számított erre a kérdésre, s így felelt: — A szerelő. Meg kell néznem a vízcsapot.

Néhány másodperc múlva a kulcsot megfordították a zárban. Kinyílt az ajtó, s Anna felnézett a magas, karcsú, sötét bőrű férfire. Az rámosolygott. Anna nem ismerte Francot, csodálkozott, mert a szerelők általában nem hordanak elegáns, világos öltönyt.

— Ne féljen — mondta gyorsan Franco. — A barátja vagyok, Anna. A Porte Venezián lévő bárból, Ginától tudom a nevét, beszélnem kell magával.

Valahol a folyosó elején kinyílt egy ajtó. Anna egy lépést hátrált, tétovázott. Franco követte, s becsukta maga után az ajtót.

A lány tovább hátrált. Megkapaszkodott a szekrényben. — Maga ...a rendőrségtől jött? — kérdezte akadozva. Franco még mindig mosolygott. — Úgy nézek ki? — Aztán elkomolyodott. — De a másik oldalhoz. Rocco bandájához sem tartozom. Mondtam már, barátként jöttem ide.

Hirtelen minden olyan gyorsan történt. Franco számára annyira váratlanul, hogy az első pillanatban teljesen elképedt. A délelőtti kötött komplét Anna barna kord joginggal váltotta fel, s általában az ilyen jól öltözött finom, fiatal hölgyek nemigen hordanak a zsebükben gyöngyháznyelű kis automatát.

Anna azonban épp egy ilyen revolvert húzott elő a zsebéből. A férfi köldökére célzott vele, és a fegyver, Franco legnagyobb csodálkozására, egyáltalán nem remegett a kezében.

— Emelje fel a kezét, és maradjon ott, ahol van — mondta Anna. — Hívom a rendőrséget. — A telefonhoz lépett, de nem vette le a szemét a férfiről.

Franco vállmagasságba emelte a kezét. Ezzel egy időben körülné-

zett, s jobb karja mellett meglátott egy vitrint. A maga helyében én ezt nem tenném, Anna — mondta lassan. — Akkor azt is el kellene magyaráznia, mit vett át tegnap este a raktárban Roccótól, mit hozott át Svájcba, és adott át itt, Luganóban egy bizonyos kopasz férfinak. Körülbelül fél kiló heroint. Jól saccolom?

Anna megállt a telefon előtt. Lázasan gondolkozott. Talán valaki mást akart felhívni, nem a rendőrséget?

Franco nem várta meg, amíg dönt. Villámgyorsan felkapta a vitrinben álló vázát, és a lány felé dobta.

— Itt van, kapja el — mondta.

Anna képtelen volt megmozdulni. Francónak sikerült a váratlan támadás.

A váza Anna mögött a falnak vágódott.

Franco egy ugrással mellette termett, s kiütötte a kezéből a kicsi, de veszedelmes fegyvert. A pisztoly tompán puffant a szőnyegen. Megfogta a döbbent lány karját.

— Meg kellene hallgatnia, mielőtt telefonál, vagy más ostobaságot csinál — mondta Franco. — Ha most elengedem, jó kislány lesz és nyugton marad?

Anna némán bólintott.

Amikor Solo leültette egy székbe, lehajtotta a fejét, és hirtelen sírva fakadt.

Eltartott egy ideig, amíg ismét felemelte a fejét. — Gizella meghalt — mondta sírástól elfúló hangon. — Megölték. Én... én nagyon félek.

*

Carlo Costának arcizma sem rándult, amíg Enrico és Joe beszámoltak neki, mit intéztek Annával és Gizellával.

— Helyesen tettétek — mondta hidegen, amikor a másik kettő befejezte. — Gizella különben is túl okos volt, valószínűleg fecsegett volna. — Carlo nevetett, aztán folytatta: — Az baj lett volna. — Elgondolkodva pillantott le a Luganói tóra a teraszról, ahol ültek. Egy idő múlva megkérdezte: — És biztosak vagytok benne, hogy senki sem látott meg?

Enrico megrázta a fejét. — Elmentem az eszpresszóból, mielőtt ... mielőtt még ez megtörtént volna. Elkerültem Annát, és egyébként sem látott meg senki.

Costa Joe-ra pillantott.

— Az udvaron volt egy fickó, amikor Gizella leesett — mondta a barna bőrű óriás. — De lehetetlen, hogy látta volna az arcomat. Azonnal eltűntem onnan. S még ha követett volna is, nem ért volna utol.

Valóban nem látta többször Francót, a parkolóban sem. Menekülés közben csak a forgalmat figyelte.

— És mi van Annával? — kérdezte Costa Enricót.

— Rocco ma éjjel megmondta a két lánynak, hogy egyelőre maradjanak Luganóban. Amiatt a fickó miatt, aki Milánóban a raktárban volt, tudod ...

Carlo Costa bólintott. — Tudom. És most hol van Anna?

Enrico vállat vont. — Feltételezem, hogy valahol Luganóban.

Costa felhördült. — Valahol Luganóban, mit jelentsen ez? Meg akarjátok várni, amíg Anna is becsavarodik, és feladja Roccót? Éppoly használhatatlanná vált számunkra, mint Gizella. Foglalkozzatok vele, megértettétek?! Adagoljátok neki túl a heroint, vagy találjatok ki valami mást, mit bánom én. Ki kell nyírni, világos?!

Enrico összerezzent, és nyugtatólag emelte fel a kezét. — Oké, főnök, ne izgasd föl magad. Felkutatom a kicsikét.

*

Franco számára nem volt új, amit Annától hallott. Amikor Costa megbízásából Rocco átvette a bárt, a lokál új koncepciójába nem illettek bele a go-go-girlök, de Rocco hamar talált új foglalkozást számukra.

A szokásos módon kezdődött. Kezdetben néhány üveg pezsgő után kedvtelésből adták be maguknak a heroint. De olyan szép volt az este, hogy a két lány még egy adagot kipróbált. Szinte minden este adódott erre alkalom. Hamarosan Anna és Gizella már ki voltak szolgáltatva Roccónak. öt-hat adag után, ezt Franco jól tudta, már nem könnyű leszokni a heroinról. Kis idő múlva már napi egy adagra volt szükségük.

— Milánóból Svájcba kellett csempésznünk az anyagot — mesélte Anna. — Heti egy-két alkalommal. Ezért cserébe megkaptuk az adagunkat, és még pénzt is. Az útlevelünkben az állt, hogy felszolgálónők vagyunk egy bárban. Így nem voltunk gyanúsak a határon. Az olaszok hivatalosan naponta átmennek Chiassónál a határon. A mai lett volna egy darabig az utolsó utunk. Rocco azt mondta, hogy valaki látott bennünket, ezért egy ideig maradjunk Luganóban.

Franco elmondta a lánynak, hogy ő az a valaki, s hogy Carlo Costát keresi.

Anna azonban nem tudott segíteni Francónak. Csak Roccót ismerte, itt Luganóban pedig Enrico Giovanninit, aki átvette tőlük az árut. De azt nem tudta, hol lakik az összekötő — mindig az eszpresszóban találkoztak.

— Természetesen tudtuk, hogy egyikük sem, a főnök — mondta a lány. — Rocco néha megfenyegetett bennünket a „főnökkel", olyankor,

amikor véleménye szerint nem igyekeztünk. De hogy ő-e az, akit maga keres ...

— Mi volt a baj Gizellával? — tudakolta Franco. — Miért veszekedett Enricóval?

— Egyszerű — válaszolta Anna. — Ha nem csempészünk többet, ez azt jelenti, hogy heroint sem kapunk. Bár Enrico ezt így nem mondta, érződött a szavaiból, hogy ez a szándéka. Erre föl Gizella egy nagyobb adagot követelt magának. Azzal fenyegetőzött, hogy ha nem kapja meg, feljelenti Roccót a rendőrségen.

— És maga? — kérdezte rövid szünet után Franco. — Magának is szüksége van a porra, nem?

Anna kerülte a férfi tekintetét. — Még van valamennyim. Néhány napra elég lesz. És aztán persze ...

Franco felemelte a lány állát. — Semmiképp sem szabad kapcsolatba lépnie Enricóval, megértette? Az életveszélyes lenne. Maga teherré vált ezeknek a fickóknak, és kockázatot is jelent nekik. Meg fognak próbálni megszabadulni magától.

— Tudom — suttogta Anna. Nagy barna szeme megtelt könnyel. — Épp ezért félek annyira.

Franco gyengéden végigsimította a lány hosszú haját. — Megpróbálok segíteni magának, Anna. Maradjon itt, ebben a szobában. Ki se tegye a lábát innen, érti? Hozok magának valami ennivalót. Legrosszabb esetben a rendőrség elviszi a kocsiját a parkolóházból. Ha senki sem tudja, hogy maga itt lakik, biztonságban van. Oké?

A lány megint sírva fakadt. Egész testében remegett.

Franco sajnálta Annát, megértette, milyen helyzetben van.

Óvatosan magához húzta, és vigasztalóan a karjába zárta. Anna lassan megnyugodott.

A Parco Ciani egyik magas öreg fáján, közvetlenül a tó mellett, megszólalt a kuvik. A strand körüli éttermekből és bárokból ide hallatszott a zene. A tengeren kivilágított fehér hajók úsztak az éjszakában.

Franco az órájára pillantott: fél tizenkettő volt. Nem érezte jól magát a bőrében. Találkája volt egy férfival, akit nem ismert. És akiről nem tudta, hogy megbízhat-e benne. A legtöbb pad a parkban üres volt. Nagyapáink idejében itt szerelmespárok üldögéltek, gondolta.

Most egy kissé hajlott, idősebb úr közeledett a parkon át, gyűrött, ódivatú kalapot viselt. Szemüveges volt, s a kezében esernyőt tartott. Franco csodálkozott, miért visz valaki magával esernyőt, amikor felhőtlen az ég ...

Amikor a mulatságos kalapot viselő öreg egyvonalba ért Francó-

val, hirtelen megfordult, felemelte az esernyőjét és azt sziszegte: — Fel a kezekkel!

Francót kevésbé lepte meg a felszólítás, mint az, amit a park lámpájának fényében felfedezett: az esernyő huzatát levették, s helyén egy kilenc milliméteres pisztoly tűnt elő.

— Forduljon meg! — parancsolt rá az öreg. Miközben Franco engedelmeskedett, érezte, hogy az ismeretlen férfi átkutatja, van-e nála fegyver. Hamar megtalálta Franco automatáját, és magához vette.

— Jelszó? — kérdezte a férfi, és egy lépést hátrált.

— Via Chiasso — felelt Franco.

— A határon át — mondta erre az öreg, és megkönnyebbülten felsóhajtott. — Parancsoljon, a pisztolya.

Solo eltette a fegyvert.

— Bocsássa meg az eljárásomat, de meg kellett bizonyosodnom, hogy ön az. Maga tudja, ebben a szakmában minden előfordulhat — folytatta az öreg.

— És maga ki? — kérdezte Franco.

— Schnyder vagyok — felelt az esernyős férfi mosolyogva. — A kábítószerosztály felügyelője.

A lámpa melletti üres padra mutatott.

A férfi hatvan körüli lehetett. Keret nélküli szemüveget hordott, ősz haja rövidre volt nyírva.

Délután Franco felhívta összekötő helyét az Igazságügyi Osztályon, s elmondta, mit tudott meg eddig. Ott úgy vélték, szüksége van a svájci hatóságok támogatására, s ezt a külügyminisztériumon keresztül, kerülő úton szervezték meg. Hiszen végül is a COUNTER MOB titkos szervezet volt, amely hivatalosan nem létezett, és ezért nem léphetett akcióba a svájci kormány tudtával. Egy órával később közölték Francóval, mikor és hol lesz a találkozó a Parco Gianiban. Ott fel fogják venni vele a kapcsolatot; „Via Chiasso" lesz a jelszó, s a felelet: „Át a határon."

— Nem tudom, kicsoda maga, és azt sem, hogy tulajdonképpen kinek dolgozik — mondta Schnyder felügyelő, miután leültek. — Az utasítást a belügyminisztérium illetékes reszortfőnökétől kaptam, s ez úgy szól, hogy lehetőségeim szerint segítsek önnek. Csak annyit tudok, hogy egy heroincsempész maffiabandát üldöz, és hogy Washingtonban nagy súlyt fektetnek az együttműködésünkre. Hogyan szólíthatom magát?

— Hívjon egyszerűen Jacknek — válaszolt Franco, és aztán elmesélt annyit, amennyit a felügyelőnek az ügyről feltétlenül tudnia kellett.

Amikor befejezte, Schnyder így szólt: — Nagyon érdekes. Erről a bizonyos Carlo Costáról és tevékenységéről eddig nem is tudtunk. Te-

hát először is hálásak vagyunk önnek az ínformációért. Miben lehetek a segítségére?

— Felírtam egy autó rendszámát. Tudni szeretném, ki a tulajdonosa, és hol lakik — mondta gyorsan Franco.

Schnyder feljegyezte a számot. — A tulajdonos valószínűleg luganói. Bizonyára nem maga Costa lakik ott, de talán így is segítséget jelent majd magának a lakcím. Hívjon fel holnap kora reggel, nyolc órakor, addigra többet fogok tudni. Itt van egy telefonszám, ezen éjjel-nappal elérhet. Van még valami?

— A lány, Anna — mondta Franco.

— Hm — mormogott Schnyder, — Természetesen letartóztathatnánk a lányt. De ezt nem lehetne titokban tartani, a sajtó, az ügyvédek s hasonlók miatt. Azt hiszem, abban a panzióban most jobb helyen van, mintha nálunk lenne a börtönben. A vizsgálóbíró talán már holnap szabadon engedné, s egyenesen a gengszterek karjaiba szaladna. A legjobb, ha egyelőre ott marad, ahol van, a maga felügyelete alatt. Ami pedig kettőnket illeti: minden egyebet majd telefonon beszélünk meg. Jackként jelentkezzen, és mondja be a jelszót. Mi itt sosem találkoztunk. Én nem ismerem magát, és hivatalosan még azt sem tudom, hogy maga a világon van. Világos?

— Rendben van — Franco mosolygott. — Egyébként az a trükk az esernyővel — nem rossz.

Schnyder felügyelő hátratolta gyűrött kalapját, és vigyorgott: — Ja, tudja — mondta komikus angolsággal, svájci dialektusban — az én koromban már nem olyan fürge az ember. Muszáj egy-két rafinált trükkel segíteni magamon.

*

A Monte San Salvatore lejtőjén, a Luganói öböl déli részén állt a fehérre meszelt betonépület, nagy színes üvegből készült ablakokkal. Nyilvánvalóan öröklakások voltak benne.

Franco kiszállt a Fiatból, és körülnézett.

Ebben a házban volt Enrico Giovannininak lakása. Az ő nevére volt kiállítva a 280-as Mercedes, amellyel előző nap ő és Joe, a gyilkos, elmenekültek. Ezt Franco félórával ezelőtt tudta meg Schnyder felügyelőtől. Most pár perccel múlt kilenc.

Franco végigment a hosszúkás épület mentén. Megállapította, hogy az ötven csengő mellett alig egy-két helyen szerepel név, a legtöbb mellett csak a lakás száma volt feltüntetve. Giovannini nevét sem találta. Franco várt, amíg egy tűsarkú körömcipős, szőkített hajú hölgy kinyitotta a kaput.

— Segíthetek? — kérdezte Solo mosolyogva, és kitárta a nő előtt a nehéz kaput, hogy az könnyebben be tudjon menni nehéz bevásárló zacskóival.

— Ó, köszönöm — gurgulázta a nő, és megnyomta a lift gombját. Franco lassan továbbment a folyosón a tekervényes márványlépcső felé. Épp föl akart menni, hogy valami ürüggyel az egyik lakótól Enrico után érdeklődjön, amikor mögötte megszólalt valaki: — Kit keres?

Franco megfordult. Egy férfi állt ott farmerben és atlétában, s feltehetően a keskeny vasajtón át lépett ki a folyosóra. Figyelemreméltó bicepsze és szőrös melle volt.

— A barátomat, Enricót — mondta Franco, és barátságosan mosolygott. — Itt lakik?

— Milyen Enrico? — Az izomkolosszus borotválatlan és láthatóan bizalmatlan volt.

— Enrico Giovannini — válaszolt Solo.

A férfi egy darabig vizsgálgatta Francót, aztán megrázta a fejét. — Itt nem lakik olyan. Én vagyok a házmester. Tudnom kellene róla.

Franco elhúzta a száját. — Nyilván nem tud mindenről, ami a házban történik, barátocskám. Ha megengedi, magam nézek utána ...

S már fordult is a lépcső felé, de a férfi útját állta.

— Idegenek nem mehetnek föl — mordult rá. — Tűnjön el.

— Ne okozzon bosszúságot — próbálta Franco meggyőzni a férfit. De a házfelügyelő más véleményen volt. — Nem szívesen látjuk itt a szaglászókat — vagy bármi is legyen ön. Tűnjön el, vagy személyesen viszem ki a friss levegőre.

Franco meglendítette jobb karját. Amikor a házfelügyelő ki akarta védeni az ütést, Solo behúzott neki egy balegyenest.

Pontosan a nyaki ütőerére. Az izomkolosszus kitátotta a száját, kiáltani akart, de aztán csak összeesett. Mielőtt a házmester összeszedhette volna magát, Franco már felette állt. Hátracsavarta a férfi kezét, aki kábultsága ellenére is fájdalmasan felnyögött, majd belökte őt a portásfülkébe. Úgy meglódította, hogy a házmester a rozoga faasztal melletti székre esett.

— Most pedig elbeszélgetünk a barátomról, Enricóról. Hol lakik?

— A kétszázötösben — hörögte a rabiátus házmester, és fájós bal oldalát masszírozta, s amikor Franco fenyegetően közelebb lépett hozzá, még hozzáfűzte. — Ritkán van itthon.

— És amikor nem itt van, hol van? — kérdezte Franco.

— Azt nem tudom, becsszóra! Biztosan van egy másik lakása is, valahol a városon kívül. Itt a házban nem szeretik a kíváncsiskodókat, érti? Azonkívül, mi közöm van hozzá?

— Hol találom meg? — Franco még egy lépést tett az asztalnál verejtékező alak felé.

— Ne, kérem... — A férfi védelmezőn emelte fel a kezét. Aztán

lehajtotta a fejét, és azt mormogta: - Sosem kap levelet. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy lehet ez. Azt mondta, van egy postafiókja a főpostán.

*

A 280-as Mercedes kihajtott Luganóból, a parti úton haladt dél felé. Franco Fiatjának műszerfalán az óra 11 óra 20 percet mutatott.

A halálra rémült házfelügyelő jó tippet adott. Franco másfél órát várt a postán. Amikor megjelent a kopasz férfi, Solo azonnal kiment és a sarkon álló kocsijához rohant. Követni akarta Enricót, ha az elhagyja a postát.

Kis idő múlva Enrico kijött az épületből, és a kocsijába szállt.

Először kelet felé haladtak, átlósan át a Lago di Luganón. De odaát Bissonéban Enrico letért a comói útról és balra kanyarodott, Campione irányába. Az út elkeskenyedett, az előreugró házak s a parkoló teherautók kisebb torlódásokat okoztak. Francónak szorosabban kellett Enrico nyomában maradnia, mint szerette volna, de nem volt más választása, ha nem akarta szem elől téveszteni.

Tovább haladtak a tó keleti partján kilométer hosszan elterülő Campionén. Enrico tempósan vezetett.

A helység vége felé a Mercedes megállt. Aztán Enrico jobbra pillantott. A hegyoldal nem volt sűrűn lakott, egy-egy nagyobb ház beépítetlen telkekkel váltakozott.

Franco egy sörszállító kocsi mögé állt be. A söröslládák közt látta, amint a Mercedes eltűnik egy kocsifeljárón. Egy darabon hátratolatott, végigkormányozta a Fiatot a panzió magas fala mellett, a teherautó ide szállította a söröslládákat.

Kiszállt, és előrement körülbelül ötven métert. A kapu, amelyen a Mercedes behajtott, tárva-nyitva állt. Sem a kocsit, sem Enricót nem látta. A tekervényes, kaviccsal beszórt feljáró négyemeletes, régi épülethez vezetett, amelyet sok kis erkély és még több ciráda díszített. A kapu fölötti tábla szerint az épület szálloda — vagy legalábbis az volt valamikor. Pillanatnyilag nem volt forgalma, valamennyi ablaktábla be volt csukva. Semmi sem utalt benne emberek jelenlétére, sem a házban, sem az utca felé enyhén lejtő kertben ...

Franco összegörnyedve futott végig a feljárón. A felhajtót méter magas bokrok határolták, s ez megóvta attól, hogy esetleg észreveszik. Amikor elérte a házat, egy beugróban keresett menedéket, és feszülten fülelt. Csak a parti úton végighaladó autók dübörgését s a motorcsónakok zaját hallotta. A régi szálloda kihalt volt.

De Franco biztos volt benne, hogy Enrico ide hajtott be. Tovább ment a ház végébe. Óvatosan kikémlelt a mögötte fekvő udvarra ...

Ott állt a Mercedes. Üresen, nem messze a ház bejáratától. Az ajtót pedig csak behajtották. Franco habozott. Mit kereshetett Enrico ebben

az elhagyatott épületben? Várja meg, amíg kijön, s aztán kövesse tovább?

De talán itt a házban, esetleg a pincében van a banda főhadiszállása, vagy búvóhelye. Franco hirtelen elhatározással tovább iramodott, szorosan az épület mellett, egészen az ajtóig. A bejárat teljesen poros volt. Nyilvánvalóan ritkán használták. Franco megint hallgatózott egy darabig. Semmi ...

Az ajtónak vetette a vállát, aztán belökte, és beugrott a félhomályos előtérbe. Kocka alakú kőpadló, széles lépcső, rongyos szőnyeg, lom és por mindenfelé.

Franco nem látta a támadót. Csak az utolsó pillanatban hallott valamit. Jobbról.

A bejárat melletti sötétségből ütöttek, s a jobb vállát találták el. Heves, kábító fájdalmat érzett. Megtántorodott, és a kémény belső falának esett. Aztán elvesztette az egyensúlyát.

Carlo Costa szögletes arcában táncot jártak az izmok a szája és a szeme körül. Több mint egy percig nézte a tavat. Kezével szorosan markolta a csípő magasságú, kovácsoltvas korlátot, amely a hatalmas teraszt határolta. Alatta a szirt, amelyen világos homokkőből épült a villa, meredeken ereszkedett le körülbelül negyven méter mélyre.

Costa megfordult. — Miért nem mondtad el már előbb? — támadt Joe-ra. A kávébarna óriás lehorgasztott fejjel állt az asztal mellett, amelynél Costa ebédelt. Póló volt rajta, a legnagyobb méret, amit kapni lehetett. Mégis úgy feszült hatalmas mellkasán, mintha rögtön elszakadna a varrás mentén.

— Tegnap még nem tudtam, hogy nézett ki az a pasas, aki betört Rocco raktárába — mondta Joe. — Csak az imént mondtad el, főnök.

Costa még dühösebb lett. — Tehát én vagyok a hibás? Minek tartalak benneteket, minek fizetek fejedelmi béreket, mi? Hogy helyettetek gondolkozzak? Erőltessétek meg egy kicsit az agyatokat, ahelyett, hogy mindig csak parancsokat teljesítetek, és vakon cselekedtek. Az a férfi, aki a presszó mögötti udvaron Gizella mellett térdelt, nem véletlenül került oda. Ha pontosabban leírtad volna, hogy néz ki, rögtön ...

Jobb kezével dühösen végigszántott az arcán, az asztalhoz ment, és kivett az ébenfa dobozból egy hosszú, fekete szivart. — Adjatok tüzet — morogta.

Ki volt ez a férfi? Mit akart? Carlo Costa ezen töprengett, Joe hallgatagon állt mellette. Alig mert levegőt venni, nehogy valamivel felhívja magára a főnöke figyelmét. A férfi, aki a raktárban kém-

kedett Rocco után, ugyanaz volt, mint aki itt Luganóban végignézte Enrico, Anna és Gizella találkozóját. Hogy sikerülhetett ez neki?

— És biztos vagy benne, hogy ez a férfi tegnap Luganóban nem követett benneteket? — kérdezte Costa.

— Teljesen biztos vagyok benne, főnök — sietett megnyugtatni főnökét Joe. Egyáltalán nem volt erről meggyőződve, de ezt igyekezett titkolni. Tulajdonképpen a világon csak egyetlen embertől félt, de attól aztán nagyon: a főnökétől. — Kérdezd meg Enricót — fűzte hozzá.

— És hol van Enrico? — morgott Costa.

— Luganóba ment. Hamarosan vissza kell érkeznie.

Costa a ház felé mutatott. — Hívd föl Roccót, és szólj, ha a vonalban van.

Pontosan öt perc telt el.

— Rocco? Előbbre kell hoznunk az ügyet. Igen, a nagy üzletet. Azonkívül szükségem van itt rád. A férfi, akivel a raktárban találkoztál, itt van Luganóban. Csak te tudod pontosan, hogy néz ki. Nem tudom, ki ez a fickó, de az az érzésem, hogy bajt hoz ránk. Hol tartotok? Megvan a kocsi?

— Igen, Carlo. A garázsban áll.

— Mikorra készültök el vele? — kérdezte Costa.

— Ha muszáj, holnapra.

— És a rakomány?

— Pontosan megérkezett.

— Jó, akkor holnap lebonyolítjuk a dolgot. Hívj fel, mihelyt készen álltok az akcióra. Vége.

*

Az ösztönös mozdulat, amivel Franco félrekapta a fejét, amikor a sötétségből zajt hallott, megóvta attól, hogy az ütés a fejét érje. Ezt akkor értette meg, amikor megpróbálta megmozdítani fájó jobb vállát, s a kémény szélébe kapaszkodni, amelynek nekitámaszkodott. További gondolkodásra nem maradt ideje. A sötét sarokból egy alak rohant felé.

Franco előbb a fegyvert ismerte fel, s csak ezután látta meg a férfit. Enrico mindkét kezében bunkósbotot lóbált, egy lapát nyelének egy darabját, vagy valami hasonlót. Francónak csak egyetlen lehetősége maradt. Villámgyorsan a kéménynek vetette magát, aztán oldalra gurult. Ezek voltak annak idején a kollégiumban a judótanfolyam első, akkoriban nagyon fájdalmas gyakorlatai. Aki ezzel a küzdősporttal foglalkozott, annak először meg kellett tanulnia vetődni, hogy kikerüljön a veszélyes zónából.

A lapátnyél eltalált egy ablaküveget, amely csörömpölve összetört. Franco érezte, hogy nem tudja megmozdítani a jobb karját. Bal ke-

zével a törmelékbe markolt, amelyen földet ért. Megcélozta Enricót egyszer, aztán még egyszer.

A homok- és mészdarabok elegendőnek bizonyultak ahhoz, hogy két-három másodpercre elvakítsák a támadóját. Az megállt, megrázta magát, és a szemét dörzsölgette. Leengedte bunkósbotos jobb kezét és néhány lépést hátrált.

Franco talpra ugrott. Enrico felé lépett, s jobb lábával belerúgott. Sarka élével a férfi alkarját találta el, a gorilla felüvöltött a fájdalomtól, elengedte a nyelet. Franco ballal azonnal ütött.

Enrico hátratántorodott, s megpróbált talpon maradni. Franco villámgyorsan újra ütött, s a földre kényszerítette a gengsztert. Annak nem volt kedve tovább küzdeni. Amikor már valamennyire magához tért, a kapu melletti falnak támaszkodott. Franco mellette állt, bal kezével jobb vállát masszírozta, az ujjait mozgatta, amelyekbe lassan visszatért az élet.

— Ha csak egyszer is hazudsz, folytatjuk — mondta Franco. — Észrevetted, hogy követlek?

Enrico bólintott. Hunyorgott, mert a szeme még mindig égett.

— És csapdát állítottál nekem. Tudtad, hogy ez a ház üresen áll. Csapdába akartál csalni, és aztán ...

Enrico behúzta a fejét. — Nem! — kiáltott fel remegve. — Azt akartam ... nem akartalak kinyírni. Csak megszabadulni tőled, én ...

Franco leintette.

— Hol van Costa? — támadt rá a gorillára.

A kopasz férfi elkeseredetten próbált kiutat találni.

Franco elővette az automatáját, és kibiztosította.

— Ide hallgass! Nincs időm locsogni. Vagy beszélsz, vagy... — Felemelte a fegyvert — szándékosan blöffölt ilyen magabiztosan. S jól sejtette, hogyan reagál majd Enrico.

A fickó nem volt gyilkos. Kifutófiú volt, postás, pénzbeszedő. Alattomos, piti alak, nem éppen hőstípus.

— Costa... Caprinóban lakik — dadogta. — Egy villában, fent a domboldalon.

— Ki van nála Joe-n kívül?

— Senki, pillanatnyilag ... úgy értem, csak a személyzet. — Enrico még mélyebbre horgasztotta le a fejét, amikor hallotta, hogy Franco ismeri Joe nevét.

Solo gúnyosan felnevetett. — Csak nem gondolod, hogy ezt elhiszem? De pillanatnyilag nem is fontos, hányan vannak Costánál.

Bal kezével benyúlt a zsebébe, golyóstollat és papírt vett elő, aztán folytatta.

— Felírod nekem Costa címét és telefonszámát. Aztán megkötözlek,

és elmegyek, meglátogatom a főnököd et. És ha hazudtál nekem, visszszajövök. El tudod képzelni, mit jelent ez?

Enrico készségesen felírt mindent, amit Franco akart. Ez nemcsak az automatán múlott, amit Solo változatlanul rá irányított. Látta rajta, hogy mit gondol: Costa és az emberei majd gondoskodnak róla, hogy ne gyere vissza.

Franco elrakta a cédulát, majd villámgyors ütéssel leterítette Enricót. Aztán megkötözte az első keze ügyébe kerülő zsineggel, és berakta a saját kocsija csomagtartójába.

A partmenti út mellől egy kávézóból Franco felhívta Schnydert. — Elvitetheti a pasast, aki átvette a heroint a lányoktól. — mondta. — A kocsija csomagtartójában fekszik, a kocsikulcs jobbra elöl van az ütköző mögött. Elmondom, hogyan talál oda.

A sörösládákkal megpakolt háromtonnás teherautó még mindig a Fiat előtt állt. Franco beült a kocsijába, de még nem indított. Elgondolkozva figyelte a teherautót és a sörösládákat. A sofőrt biztosan megkínálták ebéddel a penzióban — gondolta Franco, és hirtelen támadt egy ötlete.

Amikor a sofőr tíz perc múlva megjelent és tovább akart hajtani, Franco hirtelen mellette termett.

— Hova megy? — kérdezte. — Caprinóba?

A sofőr bólintott. Solo hozzáfűzte: — Ha magával visz, köthet egy jó üzletet.

A sofőr vigyorgott. — A jó üzletek mindig érdekelnek. — mondta. — Miről van szó? — Franco végigmérte. Egyforma magasak voltak.

Amikor már a teherautó vezetőfülkéjében ültek, Franco folytatta: — Maga elvisz engem Caprinóba, és elad nekem egy láda sört. Azonkívül nekem adja a ruháját és a sapkáját. Cserébe megkapja az öltönyömet. Most ugyan egy kicsit lestrapált, de ha kitisztíttatja, még akár ünneplőnek is használhatja.

Szünetet tartott. — Azonkívül kap még tőlem száz dollárt.

A sofőr a homlokát ráncolta. Nem értett az egészből egy kukkot sem. A mellette ülő fiatalember teljesen józan volt, az öltöny pedig vadonatúj, csak egy kicsit gyűrött. — S miért van erre szükség? — kérdezte.

Franco mosolygott. — Ó, csak egy kis szórakozás. Képzelje el, meg akarok látogatni egy signorát, akihez napközben nem járhatnak elegáns urak.

A sofőr ismét vigyorgott. — Most már értem — mondta:

Félórával később Franco overallban és sapkában, kezében egy lá-

da sörrel kiszállt az előtt a ház előtt, amelynek a címét Enrico felírta neki.

A sofőr még egyszer kidugta a vezetőfülke ablakán a fejét. — A villa úgy néz ki, mintha a maga signoréjának a hűtője tele lenne pezsgővel — mondta.

Franco kacsintott. — Tele is van. De én jobban szeretem a sört. Csao ...

Várt, amíg a teherautó a völgy irányában eltűnt, aztán a magas terméskőfalba épített kapuhoz lépett. A villa olyan volt, mint egy középkori vár, megközelíthetetlennek és bevehetetlennek tűnt a majdnem teljesen függőleges sziklafallal, s mögötte a meredek hegyektől közrefogva.

Franco megnyomta a fém névtábla melletti csengőt. Egy hang szólalt meg: — Ki van ott?

— A sört hoztam meg! — felelt Franco.

— Milyen sört? — kérdezett vissza csodálkozva egy férfihang.

— Amit innen rendeltek, mi mást? — válaszolta kicsit dühösen, — Bevigyem vagy tegyem le a kapu mellé?

— Egy pillanat — mondta a hang, s röviddel ezután felberregett az elektromos zár. A kapu erős rácsozatán keresztül el lehetett látni egészen a villa oszlopos bejáratáig, s amikor Franco a kapuhoz ért, fönt kinyílt egy ajtó.

Két fiatalember lépett ki. Amint közelebb értek, Franco láthatta atlétatermetüket, s bal válluk alatt a jellegzetes kidudorodást.

— Nem rendeltünk sört — mondta az egyik, amikor Solo lerakta a ládát.

Franco nyugtatólag emelte fel a kezét, s levéltárcájából elővett egy összefirkált szállítólevelet. — Nem állítom, hogy maguk rendelték. De valaki megrendelte, itt áll. Én pedig rendben elvégzem a munkámat. Nem kérek pénzt érte, majd kapnak számlát. Ha nem kérik, hívják fel a céget, hogy szállítsák el. Arrivederci, Signori!

Megfordult, s elindult a kapu felé. Amikor odaért, még látta, hogy a két gorilla a sörösládát méregeti, de aztán felemelik és becipelik a házba.

Aztán meggyőződtek róla, hogy a furcsa fiatalember elhagyta a telket. Ám nem vették észre azt a kis követ, amit Franco előzőleg a kapu elé tett. Mikor kiment, a kis követ észrevétlenül a kapu két szárnya közé nyomta, így az ajtó nem tudott becsapódni. Lassan távolodva óvatosan körülkémlelt. Rögtön a kapu mögött az utat díszítő oleanderbokrok közt egy lyukat vett észre. Át kell jutnia a kapun. Ha sikerül bemászni, már előrébb tart. Ebben is volt kockázat, valaki észreveheti, amint besurran a kapun. De lényegesen kisebb a veszély, mintha világos nappal átmászik a magas, vészjelzővel felszerelt falon.

Öt percig fedezékben maradt. A buja bokrok megvédték attól, hogy felfedezzék, és Franco biztos volt benne, hogy a villában senki sem vette észre, hogy visszatért a parkba.

Óvatosan lopakodott keresztül a rövidre nyírt gyepen, s hamarosan elérte a fákat, amelyek a kíváncsi tekintetek elől megóvták a villát. Franco most alaposabban szemügyre vette a házat. Látta a hatalmas, tóra néző teraszt, egy emeletnyi magasságban. A földszinten csak elöl voltak ablakok, hátul a fal közvetlenül a hegy lábához épült. A legfelső emelet valamennyi ablakát fatáblákkal zárták be, valószínűleg ott voltak a hálószobák.

A teraszon emberek mozogtak. Franco hangokat hallott ebből az irányból. Úgy hallatszott, mintha csak férfiak beszélgetnének, de az egyes szavakat ilyen messziről nem lehetett érteni.

Franco az ajkát harapdálta. Vakmerő látogatásának határozott célja volt. Meg akart bizonyosodni róla, hogy Carlo Costa, akit Warner ezredes megbízásából meg kell találnia, ebben a villában lakik. Hogy azután mi lesz, azt majd eldönti később.

Szinte teljesen biztos volt benne, hogy ez az a főhadiszállás, ahonnan a gengszterfőnök — éppúgy, mint odaát New Yorkban — az élénk heroincsempészetet irányítja. És épp azért, mert olyan közel állt a célhoz, Franco mindenáron el akarta kerülni, hogy itt fent Caprinóban bármi is feltűnjön a gengszternek. Ez mindenekelőtt azt jelentette, el kell kerülni mindennemű találkozást Costa testőreivel. Ha a New Yorkból ide menekült MAFFIÓZÓ észreveszi, hogy luganói rezidenciáján nincs többé biztonságban, egyik napról a másikra eltűnik, és akkor a COUNTER MOB kezdhet mindent elölről.

Franco észrevett egy kis utat. Ezen simán eljuthat a villáig! Valószínűleg a terasz mellé vagy alá.

Ha sikerül odaérnie, biztosan hallani fogja, mit beszélnek a teraszon. Még az is lehet, hogy láthatja őket.

Félig a hegybe építve állt a garázs, amelyben három nagy teherautó számára is elegendő hely volt. Egy darabot a csukott garázskapu előtt fedezék nélkül kellett megtennie, majd eljutnia a villa és a hegy közötti, pontosan két méter széles, alagútszerű átjáróba, ahol sötét van, és sok kis bemélyedést találhat, ahol elbújhat.

Franco izgatottan fülelt, s körülnézett. Semmit sem lehetett látni vagy hallani, ide hátulról már a teraszról sem szűrődtek el a hangok. Elindult, elhaladt a garázs előtt. Amikor a félhomályos átjáróba ért, a házfalhoz lapult, s visszafojtotta a lélegzetét. Nem szólalt meg a vészjelző, nem hallott rohanó lépteket ...

Váratlanul becsapódott egy ajtó. Valami megzörrent. Valaki elhagyta a házat.

Franco tovább lopakodott a sötétben. Aztán bal könyökével hozzá-

ért valamihez, villámgyorsan megfordult, el akarta kapni, amit meglökött. De már késő volt, az üres virágcserép a földre esett, és eltört.

A ház és a garázs közti udvaron léptek közeledtek, s ugyanabban a pillanatban, amikor a virágtartó összetört, a léptek elhaltak. Franco lebukott. Jobb kezével az automatát kereste, amire már felcsavarta a hangtompítót.

Ismét lépések, három, négy ...

Őszhajú, szikár, idősebb férfi közeledett, hosszú kötény volt rajta, s a kezében vödröt tartott. Az öreg most megint megállt, körülnézett. Nem láthatta Francót, de ha belép az átjáróba, hogy alaposabban körülnézzen ...

De a férfi a bezárt garázs tetejét nézte. Franco követte a tekintetét — s mindketten látták a vörösesbarna mókust, amely egy fenyőtobozzal átszaladt a tetőn, majd eltűnt. A vödröt cipelő öregember vállat vont, majd az egyik szemeteskukához ment, és felhajtotta a tetejét.

Franco fellélegzett. Megvárta, amíg a férfi visszatér a házba, aztán elrakta a pisztolyát és lábujjhegyen lopakodott tovább. A túloldalra igyekezett, a földszinti ablakok alá. A terasz egy része oszlopokra támaszkodott, az árkádok alatt kerti bútorok és virágtartók álltak. Franco a halomba rakott nádszékek mögött bújt meg. Feszülten fülelt. Fölötte léptek hallatszottak, széklábak nyikorogtak. Valaki mormogott valamit, amiből egy fél mondatot értett:

— ... ha összeszedett valami csajt, nem teszi zsebre, amit tőlem kap.

Aztán megint mormogás. Franco most már biztos volt benne, hogy a teraszon csak férfiak vannak.

— Itt egy távirat Bangkokból — mondta egy férfi. — Rögtön kikódoltam, főnök.

Franco tudta, ki beszél. Az az inas fiatalember, aki azt mondta neki, hogy nem rendeltek sört.

— Köszönöm, Mario — válaszolt valaki.

Kis idő múlva ugyanaz a férfi újra megszólalt: — Ez jó hír. Az utánpótlás ma jön, fiúk. — Nevetett. — Már csak a megfelelő forgalomról kell gondoskodnunk, igaz?

Rekedt torokhang vegyült a többi közé, nyilván Mario is együtt nevetett a többiekkel.

Aztán az előző hang, mely nyilvánvalóan a főnöké volt, ismét megszólalt:_— Na igen, az a húsz kiló, amit Rocco hoz, már úgyszólván elkelt. Megrendelőinknél most kezdődik a szezon. Lehet, hogy még többet is eladhatunk. Mi a véleményed, Joe, álmodhattunk erről, amikor hátat fordítottunk a jó öreg New Yorknak?

Ismét a rekedtes nevetés: — Úgy néz ki, mintha az Európába költözés lett volna ez idáig a legjobb ötlete, főnök.

Franco eleget hallott. Itt az ideje, hogy lelépjen. A főnök a teraszon Carlo Costa volt, ehhez nem fér kétség.

Ugyanazon az úton ment vissza, amelyiken jött. De a ház mögötti átjárónál meg kellett állnia. Franco halkan káromkodott. Az ördög vigye el ezt a köténves, dolgos öreget!

Az most egy söprűt tartott a kezében, a ház és a garázs közti udvart söpörte. Lehetetlen volt átmenni előtte úgy, hogy ne vegye észre.

*

Costa belemerült egy gazdasági folyóiratba, Joe pedig unottan manikűrözte a körmét. A terasz melletti szobában megszólalt a telefon, aztán Mario kijött a készülékkel, és így szólt: — Rocco az, főnök. Beszélni szeretne magával.

Costa megragadta a kagylót. — Igen, Rocco?

— Berakodtunk a kocsiba. Minden simán ment, úgy, ahogy mondta, főnök. A húsz kilót elporcióztuk a kocsiban, egyik disznó sem jön majd rá.

Carlo önelégülten nevetett. — Jól van, Rocco. Holnap délelőtt indultok.

— Igen, ahogy megbeszéltük. Délben ott leszünk.

— Ezt megünnepeljük. — Costa nevetett. — Már most behűtöm a pezsgőt. Van még valami?

— Nem tudom, fontos-e — válaszolta Rocco habozva, aztán elmondta, miről van szó. Körülnézett Milánóban Anna lakásán, úgy, ahogy Costa parancsolta. A lakást figyelteti, a lány még nem bukkant fel. Úgy látszik, tartja magát a kapott utasításhoz, és egy ideig még Luganóban marad.

— A telefonkészülék mellett találtam egy noteszt — folytatta Rocco. — Felhívtam a számokat, amelyek mellett nem szerepelt név. Többek közt egy lugánói panziót is. Villa Esmeralda. Úgy néz ki, Anna már többször is éjszakázott ott.

— Köszönöm, Rocco — mondta Costa. — Ez fontos lehet. Tehát a holnapi viszontlátásig.

Letette a kagylót, és Joe-ra nézett. — Marióval és Ninóval azonnal Luganóba mentek, a Villa Esmeraldába. Egyelőre csak feltételezés, de lehet, hogy Anna ott van.

— Oké, főnök.

Joe felállt. A Mario nevű fiatalember is megvolt vagy egy méter nyolcvan, de az óriás félvér jó egy fejjel magasabb volt nála.

— Túladagolás? Hozzuk magunkkal a lányt?

Costa megrázta a fejét. — Nem. Intézzétek el. Kérdezzétek meg tőle nyomatékosan, nem tud-e valamit Enricóról. Bár nem hiszem, hogy

tudná, hol van. — Idegesen az órájára nézett. — Miért nem telefonál az az idióta?

Mario vigyorgott. — Enrico nem olyan fiatal már, főnök, és nem is - kifejezetten jóképű. Ha szerencséje volt és szerzett magának egy nőt ...

Costa bólintott. — Igen, de tudnia kell, hogy Rocco holnap érkezik, és akkor dolga lesz. Ha holnap reggelig nem jelentkezik, nem akarom többé látni. És most munkára!

Ami a seprűs öreget illeti, Francónak alapvetően meg kellett változtatnia véleményét.

Épp azon tűnődött, hogy valamiképp becsalogatja az átjáróba, s egy időre kivonja a forgalomból, amikor a három férfi kilépett a házból. Franco először csak a lépéseket hallotta, de amint meglátta őket, már tudta, kik azok.

Joe, az óriás, az eszpresszó mögötti udvarból, és a két revolverrel felfegyverkezett férfi, akiknek átadta a meg sem rendelt sört.

Mario odakiabált az öregnek: — Hé, tudod hol van Luganóban az Villa Esmeralda?

— Azt hiszem, Cassaralében — válaszolt az öreg. — De pontosan nem tudom.

— Mario, Nino, gyertek már — sürgette őket Joe. — Majd megkérdezünk egy taxisofőrt.

Franco fejébe szöget ütött a név: Villa Esmeralda.

Ez csak egyet jelenthet: megtudták, hogy Anna ott van.

Joe és a két fiatalember — tősgyökeres olasz volt mindkettő — beszálltak egy Lanciába, és lehajtottak a kapuhoz. Mario kinyitotta a bejárati ajtót, majd elszáguldoztak Caprino felé. Nagyon sietős volt a dolguk.

Franco egyrészt hálás volt az öregnek, hogy sepregetésével feltartóztatta, másképp nem hallotta volna meg, milyen veszélyben van Anna. Másrészt el kellett tűnnie innen, méghozzá gyorsan.

A sepregető férfi nem látta és nem is hallotta Francót közeledni.
Csak egy ütést érzett a fején.

*

Franco egy kávéházat keresett, amelyben volt telefon. A rohanástól alig kapott levegőt.

— Anna? — szólt bele a telefonba.

— Igen, Franco — válaszolt a lány. — Mi történt? Úgy hallom mintha ...

— Veszélyben van, Anna — szakította félbe Franco a lányt. —

Majd mindent elmagyarázok később. Azonnal el kell tűnnie a panzióból, megértette?

— A panzióból? De hát...

— Ne kérdezzen semmit, minden perc számít. Fogja a táskáját, és menjen, de azonnal. Ne hívjon taxit, gyalog jobb lesz. Útközben azon gondolkozott, mit mondjon Annának, hova menjen. Alig ismerte Luganót, de azért emlékezett néhány ismert helyre.

— Menjen fel drótkötélpályán a Monte Brére. Az állomás nincs messze a panziótól. Üljön fel az első induló kocsira és várjon, amíg odaérek. Húzódjon meg egy védett sarokban, és tartsa szemmel az állomást, hogy lássa amikor megérkezem. Világos?

— Igen, én ... — Anna hangja elcsuklott. — Mindent úgy teszek, ahogy maga mondja.

— Jó, akkor hamarosan találkozunk. — Franco letette a telefont, és kiment a kávézóból.

Francónak fogalma sem volt, hogyan sikerült Costának és embereinek Anna nyomára bukkanni. Most már nem volt értelme ezen gondolkozni. Biztosan tudta viszont, hogy Joe, a szőke lány gyilkosa és a két pisztolyos fickó miért követi Annát. A gengszterek most már körülbelül negyedórája lehettek úton, elég nagy kerülőt kellett tenniük, a Lanciával, hogy Bissonén és Melidén keresztül, majd át egészen Luganón a Villa Esmeraldához érjenek, az öböl legészakibb csücskébe.

Solo fürkészőn körülkémlelt. Fiatja még a bezárt szálloda mellett állt Campinóban, ahonnan Schnyder emberei a 230-as Mercedes csomagtartójából időközben bizonyára már elszállították Enricót. Ha találna itt Caprinóban a tóparton taxit, akkor a kocsijához vitethetné magát, és ...

De közel s távol egy taxit sem látott. Fölfedezett viszont valami mást. Kisebb-nagyobb, bérelhető motorcsónakok ringatóztak a mólónál a Luganói tó lágy hullámain.

A tavon át átlósan az út nem lehet több három kilométernél.

Franco szakértő szemmel vizsgálgatta a csónakokat. Egy fehér sapkás, barnára sült fiú ült a mólón a csónakok előtt, lábát a vízbe lógatta.

Franco pénzt vett elő a nadrágzsebéből, és megkérdezte: — Menynyi idő alatt ersz át Luganóba?

A fiatalember gyorsan kapcsolt. — Már tegnapelőtt ott lehetek, ha muszáj. — felelte vigyorogva.

*

A 925 méter magas luganói hegyre, a Monte Brére felvezető drótkötélpálya félóránként közlekedett. Franco úgy gondolta, hogy Anna épp előtte érhetett fel.

Az út fölfelé körülbelül tizenöt percig tartott. Franco behúzódott egy sarokba, és gondolataiba mélyedt. Révetegen csörgette a sörszállító overall zsebében az aprópénzt, amit a motorcsónakos fiú váltott neki. Azt a három fillért, amit a söröskocsi sofőrje a zsebében felejtett, már felhasználta, amikor telefonált.

A lenti állomásról még egyszer telefonált, ezúttal Schnyder felügyelő irodáját hívta. A felügyelőt nem tudta elérni, az embereinek pedig Franco nem beszélt arról, hogy mit hallott Costa villájában. Egyrészt, mert eddigi ismeretei túl bizonytalanok voltak ahhoz, hogy a kanton rendőrségének kábítószercsoportját a siker reményében bevessék. Másrészt, mert megbízatása úgy szólt, hogy lehetőleg kényszerítse vissza Carlo Costát oda, ahol gyilkosság miatt emelhetnek vádat ellene. Anna miatt volt szüksége a felügyelő segítségére.

Francónak nem volt kedve a kivételesen szép kilátásban gyönyörködni, más gondolatok foglalkoztatták.

Ha már biztonságban tudja Annát, Costával kell foglalkoznia. A bandavezér időközben már biztos értesült róla, hogy a köténves öreget a hátsó udvarban egy ismeretlen hátulról leütötte. Nehéz lett volna megmondani, milyen következtetéseket von le ebből Costa. Ha eltűnik, s talán már holnap ...

A turistaáradattal együtt Franco is kilépett az állomásról. Lábujjhegyre állt és körülnézett.

— Halló, Franco! — Anna hirtelen, mintha a földből nőtt volna ki, mellette termett. Olyan kicsi volt, hogy Franco észre sem vette volna.

— Anna! Jöjjön ... — Franco magával húzta a lányt. A térképen gyorsan tájékozódott, aztán keresett egy padot, ahol nyugodtan beszélgethettek.

— Ne féljen, Anna. Gondoskodom róla, hogy biztonságban legyen. Rendben?

A lány találkozásuk óta most először mosolygott. — Jó, hiszek magának. Egyébként fölcsapott sörszállítónak?

— Ez egy másik történet — mondta Franco. — És kevésbé fontos, majd egy más alkalommal elmesélem. Pillanatnyilag valami másról van szó. A férfi, akit üldözök, egy bizonyos Carlo Costa, Milanóban Rocco és Enrico főnöke is, akiknek ti a heroint Svájcba csempésztétek. Ez a Costa megtudta, hogy maga egy szobát vett ki a Villa Esmeraldában. Beszélt valakivel az utóbbi néhány órában személyesen vagy telefonon?

Anna megrázta a fejét. — Egy lélekkel sem — mondta.

— Mindenesetre tudja, hogy maga ott lakik, és elküldte az embereit, hogy vigyék el onnan — tette hozzá Franco. Kerülte, hogy Costa valódi szándékáról beszéljen a lánynak. Örült, hogy Anna kicsit összeszedte magát. Meg kellett előznie, hogy elveszítse a fejét.

— Mindezt véletlenül tudtam meg. Utána azonnal felhívtam magát a panzióban, és kértem, hogy jöjjön ide. Úgy gondoltam, itt fönt a turisták közt nagyobb biztonságban vagyunk, mint Luganóban, ahol bármely pillanatban találkozhatunk Costa valamelyik emberével.

Anna bólintott. — Értem. És mi lesz tovább? Hová menjek?

— A rendőrségre. — mondta Franco. — Schnyder felügyelőhöz. Ismerem őt, és már beszéltem is az embereivel. Úgy fogják őrizni, hogy Costa pribékjei ne találhassák meg. Nem fogják letartóztatni. Sőt, emiatt a csempészési ügy miatt még csak ki sem hallgatják. Ne izguljon, még az sem biztos, hogy egyáltalán eljárást indítanak maga ellen. Egyelőre azért viszik be, hogy biztonságban legyen. Schnyder felügyelő kedves, öreg úr, aki majd gondoskodik magáról néhány napig, amíg elintézem azokat a fickókat, akik veszélyesek magára nézve.

Francónak még szüksége volt néhány meggyőző érvre, amíg Anna belátta, hogy pillanatnyilag Schnyder felügyelőnél van a legjobb kezekben. Gizella halálára való utalás adta meg a végső lökést. A lány beleegyezett Franco javaslatába. A következő kocsival lemegy és a lenti állomástól taxival a rendőrségre viteti magát. Franco felállt. Amikor Anna karja után nyúlt, hogy a drótkötélpályához kísérje, hirtelen összerezzent, a lányt egy szikla mögé lökte, amely a pad mellett állt.

A nő megrémült, halkan, fájdalmasan felkiáltott, és értetlenül nézett föl Francóra.

Nem látta, amit Franco észrevett. Az állomásnál ott állt Joe, Mario és Nino. Feltűnés nélkül, de alaposan körülnéztek. Franco tudta, kit keresnek.

— Itt, ezen az ösvényen, gyorsan — suttogta Franco. Maga után húzta Annát, el a drótkötélpályától és az étteremtől. Ötven méter után egy kis tűlevelű fa mögé tuszkolta.

— Ezek azok a gazemberek, akiket Costa küldött a panzióba — magyarázta. — Fogalmam sincs róla, hogy kerültek ide.

— Látja ezt az utat? — kérdezte Franco, s arra az ösvényre mutatott, amely északkelet felé vezetett le a hegyről.

Anna bólintott.

— Egy faluba vezet. Brének hívják, éppúgy, mint ezt a hegyet itt. Azelőtt láttam a térképen. Ezen menjen le a faluba. Gondolom, van ott egy rendőrörszoba, de ha nincs, egy posta biztos van. Menjen be és hívja fel ezt a számot. — Odaadta a lánynak Schnyder felügyelő telefonszámát.

— Mondja meg neki vagy az embereinek, hogy jöjjenek magáért. Én majd később jelentkezem Schnydernél. És most induljon, gyorsan!

— És maga mit csinál? — kérdezte Anna.

— Vigyázok, nehogy valamelyik fickó kövesse magát — válaszolt Franco, és gyengéden meglökte a lányt. Aztán fölegyenesedett, és a törpefenyők fölött hátranézett. Senki sem volt a közelben. A legtöbb turista csak a vendéglőbe tért be, vagy az állomás közvetlen közelében sétált.

Franco gyorsan lebukott. Meglátta Mariót és Ninót. A két férfi feléje tartott. Joe nyilvánvalóan a parkolónál állt őrt, nehogy Anna ott leléphessen.

Még körülbelül száz méter, s a két gengszter eléri az emelkedőt. És ha csak egy kicsit is jó a szemük, akkor észreveszik Annát, aki lefelé halad a lejtős úton. Felismerik a törékeny, gesztenyebarna hajú lányt, akit Joe biztos pontosan leírt nekik.

Franco a fenyők mellé térdelt, a hangtompítós pisztolyt bal karjára fektette és célzott. Meghúzta a ravaszt, és közvetlenül a két maffiózó előtt a méter magasrepedezett sziklatömbből szanaszét repkedtek a kövek. Visszavonult a fedezékbe, mielőtt bármelyik észrevehette volna. A faágak közt leste őket. Mario és Nino azonnal a földre vetették magukat, majd egy szikla mögé gurultak.

Solo körülnézett. Az úton Anna alakja egyre kisebb lett. Néhány perc múlva már nem lehet felismerni, és ez azt jelenti, hogy biztonságban lesz.

Hallotta, hogy Mario és Nino valamit kiáltanak egymásnak, de nem értette, mit. Elhatározta, hogy nagy kerülővel tér vissza a hegyi állomáshoz. Ott elvegyülhet a turisták tömegében, és gyalog visszatérhet Luganóba anélkül, hogy föl kellene szállnia a drótkötélpályára, amit Joe szemmel tart.

Olyan utat keresett, ahol fedezéket is talál, aztán óvatosan elindult. Nemsokára körülbelül harminc méter hosszú szabad területre ért. Franco nem tudta, hogy a két fickó fentről lelát-e idáig, de tovább kellett mennie. Ha most riasztják Joe-t, akkor hárman lesznek egy ellen, és Franco esélyei csökkennek.

Franco mély lélegzetet vett, és nekiiramodott.

Körülbelül tíz lépés után elsüvített mellette az első golyó, hajszál híján eltalálta. Nyilván hangtompítót használtak, egyébként hallotta volna a lövést.

Mikor a második golyó is elrepült mellette, Franco hatalmas ugrással egy mélyedésben keresett fedezéket. Levetette magát a köves, naptól forró talajra.

Óvatosan felemelte a fejét, kilesett az árokból. Látta, hogy Mario összegörnyedve közeledik felé. Nino, aki biztosította, két lövést adott le Franco irányába.

Előbújt a fedezékből. Célba vehette volna Mariót, de csak hét töl-

tény maradt az automatában. Ezzel takarékoskodnia kellett, Nino pedig nem hagyott volna rá időt, hogy pontosan célozhasson.

Bal karját végighasította néhány borotvaéles sziklaszilánk. Négyzet alakú, majd hat méter magas sziklatömböt nézett ki magának. Ott olyan pozíciót vehetett fel, amelyet Nino nem láthat, ő pedig szükség esetén tűz alá veheti Mariót.

Elérte az új fedezéket, anélkül, hogy további lövés dördült volna. Szemébe ötlött, hogy innen sok-sok, eléggé védett, kitaposott út vezet a hatalmas sziklatömbök között a hegyi vasút állomásához. Ha sikerül megszabadulnia Mariótól, jók a kilátásai arra, hogy eltűnjön.

Pillanatnyilag Nino még valószínűleg a szikla mögött lapult, hogy biztosítsa a másikat. Hogy Franco előttük volt, azt nem tudhatták.

Megkockáztatta, hogy kinéz a hatalmas, négyszögletes sziklatömb pereme fölött, de villámgyorsan vissza is húzta a fejét.

Mario tíz méternyire lehetett. Hangtompítós pisztolyt tartott a kezében.

Franco szorosan a sziklához tapadt. Mélyet lélegzett, majd felemelte az automatát. Abba az irányba célzott, ahol Mariénak a szikla végénél be kellett kanyarodnia.

Egyszeriben szemben álltak egymással.

— Dobd el a fegyvert! — parancsolta Franco élesen.

Minden villámgyorsan történt. Mario felemelte a Lugert, de már nem tudott lőni. Franco célzott, és meghúzta a ravaszt.

A gengszter felordított, bal kezével a jobb karján lévő sebhez kapott.

Franco végigsietett az egyenetlen lejtőn, kikerülte az alacsony bokrokat és sziklákat, átugrotta a kisebb akadályokat. Az órájára pillantott.

Emberi számítás szerint Anna most már biztonságban van.

Ha eléri az éttermet és az állomást, nemigen eshet baja. Talán túlságosan erre koncentrált, talán lebecsülte ellenfelét, vagy egyszerűen csak Ninónak volt jó szeme, de meglátta, merre szalad Franco. A sziklák közt vezető ösvényen Solo nem tudott végig fedezékben maradni.

Franco észrevette az árnyat, érezte, hogy valaki hozzáér. Lebukott, egy tüskés bokorban landolt. Utolsó pillanatban ösztönösen behúzta a fejét, és így a pisztoly agya a tarkóját és bal vállát érte.

Nino egy szikla mögött bújt meg, s látta, amint Franco közeledik. Úgy gondolta, meg tudja lepni ellenfelét, s kihasználva a lehetőséget, elfogja az ismeretlent. Hiszen le is lőhette volna a másikat.

Franco kivédte a második ütést. Összegörnyedt és támadójába rúgott. A fegyver hosszan, fájdalmasan végigszántott Franco hátán.

Nino most két karjával hadonászva igyekezett megtartani az egyensúlyát, közben a fegyver kiesett a kezéből a földre.

Még mindig összegörnyedve alulról felfelé Franco ismét ütött. A fickó bordáját találta el. De nem követte el azt a hibát, hogy azt higgye, máris legyőzte ellenfelét. Óvatos maradt, védekezett, s nem adott lehetőséget Ninónak, hogy döntő csapást mérhessen rá. Kerülgették egymást, összegörnyedve, előrenyújtott karral, mindegyik arra várt, hogy elkapja a másikat, ha az egy pillanatra nem figyel oda.

Franco kihasználta a lehetőséget, amikor Nino néhány gyors horoggal ütött. Oldalt húzódott, s egyenesen ellenfele testére csapott.

A gorilla még egy kemény ütést kapott az állára, ezzel véget is ért a küzdelem.

Az atlétatermetű fiatal olasz összeesett, mintha villám sújtotta volna, s fekve maradt egy térdmagasságú száraz bokor mellett.

Franco zihálva szedte a levegőt. Azt fontolgatta, összekötözze-e Ninót az övével és a nyakkendőjével, nehogy az követhesse.

De ezt már nem kellett eldöntenie.

Háta mögött rekedtes hang szólalt meg: — Pontosan a fegyverem csöve előtt állsz. Egyetlen rossz mozdulat, és véged.

Schnyder felügyelő irodája felett az óra 18 óra 11 percet mutatott.

A gyűrött, divatjamúlt kalap nélkül látni lehetett a felügyelő szögletes fején ritkás, ősz haját. Elgondolkozva nézett keret nélküli szemüvegén, és így szólt: — Valóban ez minden, amire emlékszik, Signorina?

Anna Schnyder íróasztala előtt egy ócska széken ült. Izgatottan dörzsölgette az ujjait, mintha fázna, pedig nyirkos volt a tenyere. — Igen, higgyen nekem — kérlelte a lány. — Ez a fiatal amerikai segített nekem, ezt ön is tudja. Valószínűleg megmentette az életemet. Olyan rossznak látszom, azt hiszi, nem vagyok hálás neki ezért?

Schnyder felügyelő barátságosan rámosolygott.

— Nem, nem, gyermekem, nem tartom rossznak magát. — Felállt, végigsimította Anna hosszú haját, és az ablakhoz ment. — Azt hiszem, mindkettőnknek ugyanaz a problémája — mondta. — Nincsenek információink. Túl keveset tudunk erről az amerikai fiatalemberről.

Anna Bréből felhívta Schnydert, ahogy azt Franco a lelkére kötötte. Schnyder idehozatta, és rövid beszélgetésük után azonnal átkutatta a Villa Esmeraldában Franco szobáját. A szoba üres volt, senki sem járt benne, és semmiféle útmutatást nem találtak arra nézve, hol lehet.

Minden eltelt perccel nőtt annak a valószínűsége, hogy saját erejé-

ből nem tudja elérni célját. Különben felhívta volna Schnydert, ahogy Anna mondta.

Természetesen a felügyelő Monte Brén is érdeklődött. A sétálók elmondták, hogy láttak egy, a karján megsebesült férfit, akit egy másik az autójába segített. Azt is leírták, hogy nézett ki a férfi, s Schnyder megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy a leírás nem illik Francóra.

Sajnos, a tanúk nem tudták azonosítani az autó márkáját. Elmondásuk szerint a kocsi éppúgy lehetett Alfasud, mint Lancia, a rendszámot pedig senki sem figyelte meg.

— Tudom — folytatta a felügyelő —, hogy nagyon veszélyes embereket üldöz. Ha elővigyázatlan, vagy peche van ... — Elhallgatott, amikor Anna rémült arcát meglátta. Sietve hozzáfűzte: — De az a benyomásom, ez az amerikai talpraesett fickó.

Schnyder megnyomott egy gombot az íróasztalán álló telefonon. — Szembesítenem kell egy férfival, Signora. Elfogtuk, s magának kell azonosítani, ő-e az, akivel többször is találkozott egy itteni eszpresszóban, és kis csomagokat adott át neki. Nem kell beszélnie arról, mit tartalmaztak a csomagok. Mégcsak azt sem kell beismernie, hogy egyáltalán, tudta, mi van bennük. De szükségem van a vallomására ahhoz, hogy fogva tarthassam a férfit. Tehát kérem, annyit mondjon, ő-e az a férfi. S minden mást bízzon ránk. Minden világos?

Anna némán bólintott. Láthatóan kibuggyanó könnyeivel küszködött.

Kinyílt az ajtó, s belépett egy egyenruhás rendőr.

— Vezesse elő a letartóztatottat, Enrico Giovanninit — mondta Schnyder.

*

Amikor Franco magához tért, betonon ült, s jobb vállával a falnak támaszkodott. Kocka alakú, körülbelül négy négyzetméternyi teremben találta magát, amelyet a mennyezeten himbálódzó csupasz villanykörte világított meg.

Csak egy régi fedeles hordó állt a teremben, amelynek nem volt ablaka, csak egy ajtaja. Vasajtó volt, és nem volt rajta kilincs.

Franco változtatott helyzetén, kinyújtotta fájó végtagjait. Sebesült karja lüktetni kezdett. Megtapogatta fájó fejét is, s jobb füle fölött galambtojás nagyságú púpot tapintott ki. Végignézett magán. Bal ingujja fel volt gyűrve, s vénáján kis véraláfutást fedezett fel. Feltételezte, hogy kábító injekciót kapott.

Pillantása a sofőroverállra esett, s minden az eszébe jutott. Emlékezett Annára, a küzdelemre a Monte Brén, és a gorillára, Joe-ra.

A kávébarna arcú, sportzakós óriás a Ninóval folytatott küzdelem

után hirtelen felbukkant mögötte, s biztosan tőle származik a púp a füle fölött.

Vagy Nino hívta segítségül Joe-t, miután ő és Mario egy rájuk tüzet nyitó ismeretlen ellenféllel kerültek szembe, vagy Joe követte őket.

Bárhogy történt is, Franco most fogoly volt. Megpróbált felállni. Kimondhatatlanul nehezére esett, lassan húzta fel magát a fal mellett. Megtámaszkodott, amikor szilárd talajt érzett a lába alatt. Pihennie kell, mielőtt megpróbálkozik az első lépéssel. Amikor már biztos volt benne, hogy a lábai nem mondják föl a szolgálatot, végigugrált a fal mentén, egyik kezével a falba kapaszkodva. Aztán megállt. Fokozatosan kezdett engedelmeskedni a lába, a feje sem zúgott már annyira.

Franco fülelt, de semmilyen zajt nem hallott. Sem autózúgást, sem madarak hangját, sem a hullámok zaját — semmit.

Caprino fölött bezárták a villa pincéjébe?

Franco keserű grimaszt vágott. A kilátásai, hogy sikerül Costát visszavinnie az USA-ba, vagy legalábbis felkutatni, és megtudni, hogy mivel foglalkozik itt Lago di Luganóban ez a New Yorkból idemenekült gyilkos, éppoly csekélyek voltak, mint annak valószínűsége, hogy telitalálata lesz a lottón.

Franco viszolyogva engedte át magát gondolatainak. Kész csoda, hogy még egyáltalán él. Vajon miért nem nyírták ki azonnal? Mint azt a szőke lányt, Gizellát, az eszpresszó mögötti udvaron?

Mikor is történt ez? Franco összeráncolta a homlokát: tulajdonképpen hány óra van? A karórájára nézett. Hála Istennek, az még működött. Tíz perc múlva tíz. Mivel kvarcóra volt rajta, nem tudta megállapítani, este van-e vagy reggel.

Franco gondolkozott.

Carlo Costa és emberei a teraszon húsz kilóról beszélgettek. Húsz kiló heroinról? Roccónak kellett elhoznia nyilván ide, Luganóba Milánóból. Nagy üzlet. Nem piti üzlet, mint a csomagocskákkal, amiket Anna és Gizella csempésztek át Svájcba. Húsz kiló körülbelül négyszázezer svájci frankot ér.

Hogy honnan szerezték a kábítószert, azzal tisztában volt. Bangkoki szállítókról beszéltek, tehát a heroin légi úton érkezett a Távol-Keletről Milánóba, és onnan Luganóba.

De hová szállította Costa? Akik átveszik a heroint, a „szezon előtt" állnak! Miféle szezon előtt? És mindenekelőtt hol rejtőzhetnek az átvevők?

Franco tudta, hogy olyan országban van, amely elsősorban az idegenforgalomból él. Tessin ... De most ősz van, a nyári szezon tulajdonképpen véget ért. Franco arcán a felismerés öröme suhant át. Már tudta, miről beszélgettek: a téli sportok szezonja érkezett el. És

Luganótól nem messzire van Graubübden, Engadin, Chur, St. Moritz, Pontresina.

Franco megkönnyebbült, hogy keresztüllátott a gengszterfőnök tervén. De öröme csak rövid ideig tartott. Tisztában volt a helyzetével, s azzal is, hogy pillanatnyilag semmit sem tehet. Összerezzent. A kőlépcsőn valaki közeledett.

Amikor börtöne ajtaja csikorogva kinyílt, Franco az egyik sarokba állt, s szemét félig lehunyta.

— Még él — mondta Joe lekicsinylően. Egy másik fickóval együtt lépett be, a harmadik, Nino, megállt az ajtóban.

Az ősz hajú, ráncos, szögletes arcú férfi, aki vastag csontkeretű szemüveget viselt, Carlo Costa volt. Franco emlékezett erre az arcra azokról a fényképekről, amelyeket Warren ezredes mutatott neki.

— Hé — Joe oldalba lökte Solót. — Nem tudsz szépen jó estét kívánni, ha látogatóid érkeznek?

Franco arca fájdalmas fintorba rándult, és még egy kicsit beljebb húzódott a sarokba. A szeme még mindig félig le volt hunyva. Igyekezett, hogy kábultnak látsszon.

Figyelte, ahogy Costa közelebb jön és megáll előtte. Látta, hogy kezével az ő fejéhez kap. A gengszterfőnök megragadta a másik fekete haját.

Magához húzta Franco fejét, és megpróbált a szemébe nézni. Francónak nehezére esett, hogy fel ne kiáltson a heves fájdalomtól, de sikerült csendben maradnia.

Costa elengedte, majd egy lépést hátrált.

— Valószínűleg túl erős adagot kapott — morogta Joe-hoz és Ninóhoz fordulva.

— Mit tehettünk volna? — védekezett az egyik gorilla. — A hátsó ülésre kellett tennünk, a Lanciának nincs csomagtartója. Keresztül kellett hajtani Luganón. El tudja képzelni, mi történt volna, ha a fickó épp egy piros lámpánál …

— Jó, jó, rendben van. — Costa türelmetlen mozdulattal félbeszakította. — Nem olyan sürgős. Ha Rocco holnap reggel megérkezik, elővesszük a fickót.

Franco lecsúszott a fal mentén, hihetően játszotta a kábultat.

Joe kuncogott. — Rocco örülni fog, ha újra látja. Amúgy is káromkodott a telefonon a raktárban történtek miatt. Azt hiszem, alaposan vissza akar vágni a fiúnak.

— Fogd be a szád, és kotródj! — Costa türelmetlen volt. — És adjatok neki vizet! Holnap szeretném kihallgatni.

Franco hallotta, hogy becsapódik a vasajtó. Várt egy darabig, aztán felnyitotta a szemét, és körülnézett. Ismét egyedül volt.

— Fogalmam sincs, miről beszél — mondta Enrico unottan. — És telefonálni akarok az ügyvédemnek. Hányszor mondjam még ezt magának?

Schnyder felügyelő az órájára nézett. Negyed tizenegy volt. — Felőlem még akár százszor is elismételheti, Signor Giovonnini. Éppoly kevéssé veszek majd róla tudomást, mint most — mondta. — Nagyon jól tudja, miről beszélek. Az ügyvédjét pedig majd felhívhatja holnap, amikor nyitva van a kamara. Ma este és ma éjszaka előbb velem beszélget.

Enrico gúnyos grimaszt vágott. — Nem tudom, miről.

Schnyder áthajolt az íróasztalon. Keret nélküli szemüvege mögött olyan kellemetlenül kemény volt a tekintete, hogy Enrico kerülte átható pillantását.

— Rengeteg dolgot tudok felsorolni, amiről beszélgethetnénk — válaszolt a felügyelő lassan. — Itt vannak például a csomagocskák, amelyeket az utóbbi időben bizonyos milánói lányoktól átvett. Ez önmagában is elegendő lenne ahhoz, hogy fogva tartsam. Kétséget kizáróan azonosították magát, s amíg a vizsgálat tart, nem szabadul ki innen. Hány alkalommal, kiktől kapta és hová vitte az árut?

Enrico hanyagul vállat vont, és sóhajtva bámult fel az enyhén barna mennyezetre. A gengszter úgy tett, mintha mindehhez semmi köze sem lenne. Meglehetősen biztos volt benne, hogy legkésőbb holnap délben ismét szabad lesz.

— Majd elmegy a kedve a fölényeskedéstől — folytatta Schnyder most már élesebb hangon. — Most térek rá a másik dologra, amely sokkal kevésbé ártalmatlan, mint a heroincsempészés, amelyben részt vett. Gyilkosságról van szó — és gondoskodni fogunk róla, hogy magát elítéljék bűnrészességért!

Enricónak elállt a lélegzete. — Miféle marhaság ez?! Mi közöm nekem egy gyilkossághoz? — kérdezte. A hangja elárulta bizonytalanságát, és hirtelen támadt félelmét.

— Elmagyarázhatom — mordult rá a felügyelő. — Azt hittétek, átverhetitek az ostoba luganói rendőrséget, megrendezhettek egy véletlen balesetet, mi? Az a lány, Gizella Milánóból, akivel maga az eszpresszóban találkozott, nem leesett az udvarra, hanem ledobták. És nem is így halt meg, halott volt már, amikor valaki lelökte a háztetőről. Már előbb meggyilkolták.

— De nem én tettem! — ordított Enrico magán kívül. — Ezt nem varrhatja a nyakamba!

— De maga ismeri azt a férfit, aki megölte a lányt — csapott le Schnyder könyörtelenül. — Közvetlenül a gyilkosság előtt magával látták. Nemcsak hogy rávette a lány megölésére, még oda is vezette a gyilkost az áldozathoz.

— Én ... — Enrico nevetni akart, de ez inkább sírásra hasonlított.

Amikor megnyugodott, lehorgasztotta a fejét és színtelen hangon folytatta. — Nem én voltam. Nem vagyok gyilkos. Én ... csak egy kifutófiú vagyok, semmi más.

— Akkor azonnal bevallja, ki adott megbízást erre a gyilkosságra — támadt rá a felügyelő. — Ki a főnök? Hogy hívják, hol bujkál?

Enrico megrázta a fejét. Aztán azt suttogta: Ezt nem teheti velem! Letartóztathat, bíróság elé állíttathat és lecsukathat! De semmit sem mondok, egy szót sem, felügyelő.

A gengszter a nyomozóra nézett, és Schnyder esztelen félelmet látott a szemében.

— Ha válaszolok a kérdéseire, felügyelő — mondta Enrico —, e pillanatban már halott vagyok.

Schnyder megnyomott egy csengőt. Amikor egy rendőr belépett, odaszólt: — Elvezetni!

Miután Enricót a cellájába kísérték, a felügyelő az ablakhoz lépett, és a luganói éjszakai égboltot nézte.

Egyszeriben fáradtnak és öregnek érezte magát.

Valahol húsz-harminc kilométer távolságra tőle itt az a gazember, aki megölette a szőke lányt. Kétségkívül ugyanaz, akit az államokbeli fiatalember is keres.

Lehet, hogy már ez az amerikai sincs életben? Fent, a Monte Brén összetűzésre került sor, ott volt a titokzatos megbízó, ez Anna elmondása alapján nyilvánvaló volt.

Azóta pedig eltűnt az amerikai.

Schnyder felügyelő tehetetlen dühében ökölbe szorította a kezét. Fogalma sem volt róla, hol keresse ezt a bizonyos Jacket, ahogy a rejtélyes amerikai nevezte magát.

Franco a vasajtó előtt térdelt. Lassan, vizsgálódva húzta végig az ujjait az ajtó alján. Huzatot keresett. Abból meg tudná állapítani, hogy az ajtó a szabadba nyílik-e.

De nem érezte a friss levegőt. A helyiség, amelyben fogva tartották, feltehetőleg a ház pincéjében volt.

Néhány perc múlva tizenegy. Eltelt egy kis idő, míg Franco felállt, s előjött a sarokból. Meg sem mozdult, amikor Joe és Nino visszajöttek, hogy vizet hozzanak neki.

Aztán hallotta, amint kétszer ráfordítják a kulcsot. Most alaposabban megvizsgálta az ajtót. Acélból készült, ilyeneket kazánoknál használnak. Masszív volt, s szerszám nélkül lehetetlen volt kinyitni. Bár nem volt rajta biztonsági zár, tolvajkulccsal ilyet nem lehet kinyitni.

Overalljának egyik zsebében Franco felfedezett egy mocskos sör-

nyitót. De ezzel nem megy semmire. Még szódásüveghez sem jó. Franco pillantása tovább vándorolt, s a cipőjén állapodott meg. Cúgos cipő volt, s a dísznek szánt bőrcsatot két-két fémesen csillogó karika tartotta össze. Franco leült, lehúzta az egyik cipőjét, s a sörnyitóval addig dolgozott, míg sikerült egy karikát leszednie. Megpróbálta kiegyenesíteni. Bár fémből készült a karika, túl sprőd ahhoz, hogy kampót lehetett volna belőle készíteni. Franco sóhajtott, s a szürke betonra meredt. Érezte, közel áll ahhoz, hogy összeroppanjon. Most már látta, mi a helyzet Carlo Costával és a gorilláival. Tudta, hogy holnapra négymillió frank értékű heroint várnak. De most úgy nézett ki, ebből sosem fog tőkét kovácsolni.

Az ajkába harapott és felállt.

— Az ördögbe is, eszembe kell jutnia valaminek! — mormogta. — Méghozzá gyorsan!

Körülnézett a pincehelyiségben. De semmit sem talált, ami segíthehetett volna rajta. Ez az átkozott verem üres volt, semmi sem volt benne, egy darab deszka, egy darab drót sem — egyszerűen semmi ...

Drót ...

Franco Solónak hirtelen melege lett. Egy ugrással a lámpafoglalatnál termett, amelyből a villanykörte lógott, és homályos fényt szórt a betonra. És már tudta, mit kell tennie.

A foglalatot egy kampó erősítette a mennyezethez. A kampót becsavarták, valószínűleg tiplibe.

A kampó ...

Megint felpillantott a mennyezetre. Aztán elvigyorodott.

— Várjatok csak, ti mocskok! — gondolta. — Lehet, hogy sok mindenre gondoltatok, de azért nem mindenre!

Fogta a küblit, amelyik az egyik sarokban állt, és a lámpa alá állította. Aztán megfordította, és ráállt. Elég magas volt, s kinyújtott kézzel könnyedén elérte a mennyezetet. Óvatosan megpróbálta kihúzni a becsavart kampót. Ujjongani tudott volna: a kampót könnyedén ki tudta csavarni. És nem is volt túl vastag, meg fogja tudni hajlítani.

A körtét a foglalattal egyszerűen a vezetéken hagyta, aztán azonnal hozzákezdett a munkához.

Letérdelt az ajtó elé. Az ajtó szinte földig ért, de maradt egy vékony csík a beton és a vasajtó közt.

Óvatosan megpróbálta a kampót bedugni a résbe. Előbb kipróbálta több helyen, míg végre sikerült, Még egyszer a zárra pillantott. Hatnyolc milliméter elég, a zár nyelve semmi esetre sem volt ennél hosszabb...

Solo meghajlította a kampót. Lassan, figyelmesen dolgozott. Bár még mindig nem volt teljesen háromszögű, a zár elegendő mozgáste-

ret hagyott. Az efféle dolgokban Franco Solónak már nagy gyakorlata volt.

Mégis nehéz, izzasztó vállalkozás volt. A zár egészen egyszerű volt, de Franco még jó darabig dolgozott az álkulcsként használt kampóval, míg az valóban odaillett.

Aztán megpróbálkozott egészen óvatosan. Előbb ki kellett tapogatnia a zárat és a kilincset.

Amikor hallotta, hogy másodszor is kattan a zár, gyorsabban kezdett dolgozni. Most már tudta, hogy munkája nem hiábavaló. Ismét volt cél előtte. Körülbelül öt perc múlva újra kattant a zár. Franco nyugodt maradt. Szívből remélte, hogy most nem tűnik fel Costa valamelyik embere.

Hogy kívülről nem volt az ajtón kilincs, az már nem jelentett akadályt. Óvatosan kinyitotta az ajtót a kampóval. Megkönnyebbülten lélegzett fel. Az ajtó engedett.

Franco jobb kezébe fogta a majdnem teli vizesüveget és kilépett börtönéből. Egy kis rácsos ablakú szobába jutott. Rögtön behúzta maga után az ajtót.

Alaposabban körülnézett. A kis ablakon át kevéske fény szűrődött be. Egy távoli lámpától származott, amely kint, az egyik házfalon világított.

A lépcsőhöz botorkált, amit csak most vett észre. A lehető leggyorsabban ki kell jutnia innen. Semmi kedve sem volt még tovább élvezni a gengszterek vendégszeretetét.

Amikor a lépcső mellett egy hosszú rudat talált, letette az üveget. Elégedett volt, mégiscsak tökéletesedett a fegyvertára.

Óvatosan és zajtalanul, fokról fokra lopakodott fel a lépcsőn.

— Talán időközben Rocco megtudta, ki ez a fickó. Mit gondol, főnök? — kérdezte Joe.

Carlo Costa a vastag kristálypohárral játszott, amely a kerek asztalon a whiskysüveg mellett állt. A főnök lassan megrázta csontos fejét. — Nem hiszem, Joe. Ez a férfi nem milánói. Csak azt akarom megtudni Roccótól, valóban ő-e az, aki a raktárba utánuk lopakodott. Biztos akarok lenni benne, hogy csak vele van dolgunk — egy magányos farkassal. Aztán elővesszük a fickót.

A fiú agya lényegesen lassabban működött, mint a főnökéé. — Nem milánói? Hát akkor hová való?

Costa letette a poharat, és a hatalmas nappali ablakán kinézett a Luganói tóra. — Azt hiszem, messziről jött — mondta elmerülve a gondolataiban. — Odaátról, Joe.

— Amerikából? Miből gondolja, főnök?

Costa abbahagyta az álmodozást. — Telefonáltam Los Angelesbe. — felelte hidegen. — Bár nem értem el a barátomat, akivel beszélni akartam, de az embereitől eleget tudtam meg ahhoz, hogy levonjam a megfelelő következtetéseket. Azt hiszem, tudom, ki ez a fickó a pincében. — és azt is, hogy mit keres itt. Engem.

— De hát miért? — Joe szeme kitágult. Lassan értett meg mindent. Costa folytatta: — A vendégünk majd holnap reggel elmeséli. Bár ez tulajdonképpen már nem olyan fontos. Úgy értem, az ő számára, mert ezt a házat többé nem hagyja el élve.

Carlo Costának pedig holnaptól kezdve már nem számít, hogy mit akart Franco Solo, vagy hogy mi történik Milánóban vagy Luganóban. Lelép innen, mihelyt Rocco lebonyolítja az üzletet.

Gondoskodott róla, hogy ez holnap megtörténjen. Miután Enrico nem jelentkezett többé, maga vette kézbe a dolgokat.

Enrico eltűnése volt a legfőbb oka annak, hogy Costa itt már nem érezte biztonságban magát. Vagy letartóztatták a fiút, s akkor veszélyt jelent a számára, mert túl sokat tud, vagy ellenfelei, akiknek ez a Franco Solo dolgozik, kinyírták. Ez pedig azt jelentette, hogy neki, Carlo Costának is szorosan a nyomában vannak. A gengszterfőnök magabiztosan nevetett. Tudta, hol lesz huszonnégy óra múlva. Biztonságban, sok-sok pénzzel: dollárral, svájci frankkal, nyugatnémet márkával. A pénzt innen a villa széfjéből viszi magával, s ehhez jön még a holnapi üzlet haszna.

Egyedül fog utazni. Joe és a többiek majd keresnek maguknak új állást. Csak terhet, veszélyt jelentenek számára, hisz a rendőrség ismerte őket. Tehát meg kell szabadulni tőlük.

A házban kinyitottak egy ajtót, s ez megszakította gondolatait. — Mario alszik — jelentette Nino. — Az orvos azt mondta, nem olyan csúnya a seb. Holnapra rendben lesz. — Megrázta a fejét. — Ez a Solo vagy pocsék lövész, vagy pedig idióta. Ilyen kis távolságról én biztos nem az áldozat karját, hanem a fejét találtam volna el. —Mutatóujjával a fejére mutatott. — A homloka közepét.

Joe mondani akart valamit, de ebben a pillanatban a főnök felemelte a kezét. Mindketten elhallgattak, s füleltek.

— Valami zajt hallottam — mondta Costa, és felállt. Egy faliszekrényhez lépett, és kinyitotta. Elővett valamit: egy körülbelül egy négyzetméter, nagyságú műszertáblát, amelyen kapcsolók, gombok, ellenőrző lámpák voltak, felső sarkában pedig két fekete fémrács, amelyek mögött egy mikrofon rejtőzött. Az egyik rács mögül cirpelő hang hallatszott. Aztán a kapcsolótábla túloldalán kigyulladt egy piros lámpácska.

— Az ördögbe — sziszegte Costa. — Gyerünk, indulás!

Franco alaposan megdöbbent.

A kutya hirtelen bukkant fel, mintha a fűből nőtt volna ki. Nagy, sötét bundájú, lompos kutya volt, Franco nem ismerte, milyen fajta.

Az állat nem ugatott, de nem tévesztette szem elől a férfit. Amikor egy lépést oldalt lépett, a kutya követte. Nem támadta meg, de ott állt ugrásra készen. Franco habozott. Nem merte megkockáztatni, hogy megfordul és a kapuhoz rohan. Ezt a dögöt nyilván beidomították. Minden normális kutya azonnal ugatott volna, ha éjszaka a rábízott kertben idegent lát. De nem foglalkozhatott tovább a kutyával mert váratlanul egyszerre több fényszóró is kigyulladt. Vakító, majdnem nappali fény öntötte el a házat és a kertet. Kivágódtak az ajtók, kiáltozásokat hallott, majd léptek közeledtek a kavicson.

Franco már nem gondolt a kutyára. A kapu irányába rohant, átugrott, az alacsony bokrokon, keresztülnyomakodott egy cserje magasabbra nyúló ágai közt.

Amikor körülbelül húsz méternyire volt a kaputól, az útra ugrott, de egy fényszóró világos fénye éppen ráesett.

— Megállni, vagy lövünk! — hallatszott a hangszóróból.

Szinte ugyanebben a pillanatban érzékelte, hogy Nino oldalról rohan felé.

A fiatal olasz géppisztolyt tartott a kezében, s Franco azonnal felmérte, hogy tud vele bánni.

Megállt és eldobta a botot. Most megint észrevette a kutyát, az követte őt, és két lépésnyire megállt tőle.

De Franco mást is meglátott a világosban. A kutyára valami övfélét kötöttek. Ezzel egy műanyag ládát erősítettek a hátára, nem nagyobbat, egy cigarettás doboznál.

A kis dobozból egy rúd állt ki. Antenna ...

Carlo Costa a ház ajtajánál várta Ninót és Francót. Gúnyosan mosolygott, amikor meglátta Solót.

— Olyan kutyája, amelyik ugat bárkinek lehet — mondta. — De a kutyaugatás a betolakodót is figyelmezteti, s így könnyen elmenekülhet, mielőtt az ember odaér. — Megveregette a kutyát, amelyik a lábához dörgölődzött. — Rendes körülmények közt éjszaka is a kutyaólban van. Csak akkor jön elő, ha kiszimatolja, hogy idegenek járnak a parkban. S ha kijön, mindjárt bekapcsolódik a vészjelző is.

A Rolls Royce elhagyta Sevesót. A 35-ös úton haladt, amely Milánótól észak felé vezet Chiassóba és Svájcba.

Egy Rolls Royce Phantom típusú autó volt, kétszáz lóerős, konzervatív, szögletes karosszériával. Két méter széles, nyolchengeres, 2,7 tonna a nettó súlya. Sárhányóján kicsi, szögletes állvány. Műanyagból

készült huzata pedig trópusi színekben pompázott. A hátsó rendszám mellett ott díszelgett az ovális CD jelzés.

A limusinban ketten ültek. Egy néger, keménykalapban és élénk színű nyakkendőben, patyolatfehér ingben. Mellette egy kombinált zárral felszerelt fekete bőrönd feküdt az ülésen. Olyan volt, amilyet a drágakőkereskedők használnak értékes árujuk szállítására, vagy a diplomaták a fontos politikai dokumentumokhoz. A Rolls Royce vezetője sötétszürke sildes sapkát és livrét viselt. Körszakállas arca sápadt volt. Markáns, római orra felett hatalmas napszemüveg.

— Milyen messze vagyunk még a határtól, Rocco? — kérdezte a keménykalapos.

Rocco mosolygott. — Rögtön ott vagyunk — felelte, s ironikusan hozzáfűzte: — Uram.

Még akkor is mosolygott, amikor már látszott a határ. De aki ismerte Milánóban a Porta Venezia közelében lévő bár üzletvezetőjét, az idegességet és feszültséget is felfedezett volna rajta. A határ olasz oldalán még egy pillantást sem vetettek a sofőrre. A carabinieri szalutált a diplomatalimuzin kis zászlajának, könnyedén meghajolt a kocsi belsejében ülő néger előtt, aztán intett, hogy a Phantom mehet tovább.

Rocco kevés gázt adott. A Rolls lassan a svájci oldalon álló három férfi felé gurult.

Rocco érezte, hogy nyirkos tenyere csúszkál a kormányon. Kezdetben a diplomatakocsiba rejtett húsz kiló heroin ötletét éppoly nagyszerűnek tartotta, mint Carlo Costa. De akkor, amikor ezt megbeszélték, a főnök luganói luxusvillájában ültek, és a pompás ötletért bőségesen jutalmazták magukat pezsgővel.

Akkor minden sokkal egyszerűbbnek tűnt, mint most.

Rocco lecsavarta az ablakot. Jobb keze mellett feküdt a két útlevél.

A vámos közelebb jött.

Fogalma sem volt arról, hogy a műszerfal alatt egy megtöltött Luger fekszik. Nem is sejtette, hogy élete eddigi legveszélyesebb perceit éli át.

— Jó reggelt! — köszönt a vámos. — Isten hozta önöket Svájcban!

— Jó reggelt! — felelt Rocco, és megköszörülte a torkát.

A vámos mosolygott. — Manapság már ritka az olyan diplomata, aki ráér, és nem repülővel utazik, igaz?

Rocco örült, hogy a szakáll és a napszemüveg eltakarja az arcát. — Genfbe utazunk — felelte. — Egy konferenciára. És őexcellenciája... — A fejével hátra biccentett. — A követ úr minél többet szeretne látni a maguk szép országából.

A vámos meghatottan bólintott. — Ennek örülök — mondta, és hátralépett. — Kellemes utat kívánok!

Rocco kis gázt adott. Könnyedén indult a nehéz limuzin, s átgördült rakományával Svájcba.

Három kilométerrel arrébb Rocco megszólalt: — Megengedi ecxellenciája, hogy telefonáljak, és bejelentsem érkezését?

A néger hangosan felnevetett, Rocco összerezzent. — Pályát tévesztettél — mondta. — Valóban a diplomáciai szolgálatban lenne a helyed.

*

Costa villájában az aranyóra mutatója 10 óra 35 percen állt.

A bandafőnök épp letette a telefonkagylót. Rocco jelentkezése után arcán a győzelem kifejezése jelent meg. Jó ötletekre van szükség, gondolta, no persze, kockáztatni is kell. Na meg jó szemmel kiválogatni a megfelelő embereket, mint ezt a Roccót is.

Épp hívni akarta Joe-t és Ninót, amikor ismét megcsörrent a telefon. Felvette. — Igen?

A telefonáló férfi Lugano belvárosában egy szépen bútorozott szobában ült. Az ajtaján névtábla adta tudtul, hogy Benettinek hívják, és ügyvéd.

— Costa? Én vagyok az, Benetti. Most jövök a fogdából. Beszéltem Enricóval, hívatott. Tegnap kapták el.

— Tartottam tőle — mormogta Costa. — Hogy történt. Mivel vádolják?

— Jó darabig négyszemközt beszélhettem vele. Mindent elmondott. Egy férfi követte kocsin, tegnap, amikor a postáról magához akart menni. Megpróbálta lerázni üldözőjét, de aztán úgy alakult, hogy az leütötte, és berakta a kocsija csomagtartójába. Onnan vitte el aztán a rendőrség. Úgy véli, ez véletlen is lehetett, vagy pedig az ellenfél így akart megszabadulni tőle. Mindenesetre meg van győződve róla, hogy a követője nem rendőr volt.

— Elmondta, hogy nézett ki a fickó? — kérdezte Costa. — Keskeny, barna arcú, körülbelül huszonöt éves, egy méter nyolcvanöt magas ?

— Igen — mondta Benetti. — Ő az. Ismeri?

— A dolog el van intézve — válaszolt lakonikusan Costa. — Mi lesz a fiúval?

Benetti úgy vélte, hogy holnap reggelre sikerül szabadlábra helyeztetnie Enricót. Az ellene felhozott vádak merészek voltak, és nehezen bizonyíthatók. — Egy lány is szerepet játszik az ügyben — fejezte be mondókáját. — Szembesítették Enricóval.

— Tudom — válaszolt a gengszterfőnök hanyagul. Tehát a rendőrség felkutatta Annát, de mit számít ez most már? A lány szinte semmit sem tud. Tizenkét óra múlva ő már árkon-bokron túl lesz. Sokkal fontosabb most, hogy meddig tartja a száját Enrico.

— Hogy viselkedett a fiú a kihallgatáson?

— Teljesen normálisan — mondta Benetti nyugtatókig. — Természetesen semmit sem mondott, és ez így is marad, ezt jól az eszébe véstem. Elboldogulunk ezzel az üggyel. Megígértem neki, hogy legkésőbb holnap délben ismét szabad lesz.

Costa fellélegzett. — Holnap délben? Helyes ...

A caprinói templomban delet harangoztak. A Rolls Royce-nak nem kellett megállnia a villa bejáratánál. Joe és Nino látták, hogy jön, és szélesre tárták a kovácsoltvas kaputt. Miközben a házhoz gurult, ismét bezárták az ajtót.

Carlo Costa Rocco elé sietett. Ölelésre tárta a karját és felkiáltott: — Rocco! Régen örültem ennyire valakinek. Ez életem egyik legnagyszerűbb napja!

Rocco kiugrott a kocsiból. Nagy ívben elhajította a sapkáját és Costához sietett. Megölelték egymást. A néger hátratolta a kalapját, s ő is társult hozzájuk.

— Halló, Frank — üdvözölte őt is Costa. — Hogy érzed magad? Sikerült valaha is valakinek ilyen hamar kidobólegényből nagykövetnek lenni? És kinek köszönheted ezt? Nekem, barátodnak és jótevődnek! A nagy Carlo Costának! New Yorkban éppúgy, mint a jó öreg Európában, mi?

Miután kiörvendezték magukat, Rocco megszólalt:

— Ne feledkezzünk meg a legfontosabbról. Hozod a bőröndöt, Frank?

A fekete bólintott, kivette a hátsó ülésről a biztonsági zárral ellátott szögletes bőröndöt, és átadta Costának.

Az egy darabig a kezében tartotta, majd így szólt: — Ehhez hasonló húsz kilót naponta szeretnék megemelni. — Hirtelen arcáról lehervadt a mosoly, komoly lett és tárgyilagos. — Mérjétek le az árut és csomagoljátok be, ahogy megbeszéltük. Frank, segíts Ninónak! A barátja, Mario ugyanis megsebesült, pihennie kell. Estefelé aztán továbbszállítjuk, a részleteket még megbeszéljük. Roccóhoz fordult: — Számodra még van egy különleges meglepetésem. Gyere, felmegyünk. Joe, felhozod időközben a barátunkat?

Franco hunyorgott, amikor Joe a szemébe világított. Ezúttal kikapcsolták a világítást, miután levitték a pincébe. Azonkívül kezét-lábát megkötözték.

Joe lehajolt. Kés volt a kezében, amivel elvágta a kötelet Franco

bokáján. — Állj fel és menj előre! Majd én mondom az irányt! — parancsolta.

Franco megtántorodott és a falnak esett. A vérkeringését sokáig elszorították, a lába nem engedelmeskedett. Megbotlott a lépcsőn.

— Balra, a hallon keresztül — dirigált a gorilla. — És aztán még egy emelettel feljebb. Gyerünk, igyekezz, ma még sok dolgunk van.

— Meglökte Francót.

A teraszról a nagyszobába vezető ajtó nyitva állt. Carlo Costa és Rocco a kis kerek asztal mellett ültek, előttük pezsgőspoharak álltak. Rocco felállt, amikor meglátta Francot.

Ő is megállt, Joe az ajtóban maradt.

Rocco Solo elé állt. Sofőregyenruhában volt, bal kezében pezsgőspoharat tartott.

— No nézd csak — mondta, és alattomosan vigyorgott. — A milánói barátom. Nem gondoltad volna, hogy még viszontlátjuk egymást, mi?

Aztán jobb kézzel jobbról-balról pofonütötte Francót.

— Biztos vagy benne, hogy ő az? — kérdezte Costa.

Rocco megfordult. — Persze hogy ő az. De mit keres itt?

A főnök halványon elmosolyodott. — New Yorkból jön. Valamiképp nyomon követett minket egészen idáig, Luganóig. Tönkre akarja tenni az üzletünket. — Costa most szélesen, fölényesen nevetett.

— Vagyis akarta ...

Rocco vigyorgott: — Tudod, hogy még az adósa vagyok. A fickó az enyém, világos?

— Hogy ma ilyen örömet szereztél nekem a szállítással, minden kívánságodat teljesítem — mondta Costa nagyvonalúan. — Megkaphatod, nincs többé rá szükségünk. Még egyszer telefonáltam Los Angelesbe. Tudom, ki ez a fickó: egy magányos farkas.

Rocco megfordult, és ütésre emelte a kezét.

— Ez minden, amit tudsz? Megütni egy védtelen embert? — kérdezte Franco jéghidegen.

Rocco szeme összeszűkült. Joe-ra pillantott, és ráparancsolt: — Rajta, vágd el a köteleit! Nem félek tőle. Elintézem. Gyerünk már, mire vársz?

— Egy pillanat, jó? — szólt közbe Costa. Kinyitotta a vitrint, felnyitott egy ládikót, és elővett egy kilenc milliméteres pisztolyt. Felcsavarta a hangtompítót, ami szintén a ládikóban volt és kibiztosította a fegyvert. Így — mondta. — Felőlem most már kezdhetitek. Nem mintha kételkednék benned, Rocco, de ez a fickó már sok kellemetlen meglepetést okozott nekem.

— Nem lesz több húzása — felelte Rocco. Szürke zsakettjából elővett egy rugós kést. A penge megcsillant az ablakon betűző napfényben.

Joe megszabadította Francót a köteleitől. Bezárta az ajtót, s megállt előtte karba tett kézzel.

Franco megmasszírozta a csuklóját. Oldalra ugrott, amikor a másik összegörnyedve, a kést maga előtt tartva nekirontott.

— Ezúttal nem csúszol ki a kezemből — közeledett Rocco fenyegetően. — Most figyelek és miszlikbe aprítalak.

Megkerülték a kerek asztalt, amelyen a pezsgősüveg állt. Franco egy lépést előre ugrott, kikapta az üveget a jégtartályból, és megfogta az üveg nyakát.

— Nézd csak, védekezik. — sziszegte Rocco —, ez tetszik nekem! Aztán bal lábával felrúgta az asztalt. Üvegcsörömpölés hallatszott, a jégtartály legurult az asztalról a parkettre.

Rocco támadott. Kést tartó keze Franco melle felé irányult. A másik a pezsgősüveggel ütött. Eltalálta Rocco kezét. A kés Franco karját érte, és felhasította a bőrt. A fájdalom olyan heves volt, hogy ösztönösen visszahúzta a kezét, és elejtette az üveget.

Rocco elrúgta a küzdőtérről az üveget. — Kár beléd a jó pezsgő — gúnyolódott győzelme biztos tudatában. — Tudod, mi a helyzet? Még vizet sem kapsz... Megint Francónak ugrott. Mióta a raktárban találkoztak, tudta, kivel van dolga. És ennek megfelelően küzdött: figyelt arra, hogy ne mutassa a gyenge pontjait. A kétélű penge elsuhant Franco nyaka mellett, az utolsó pillanatban tudta csak félrekapni a fejét. Megbotlott és elvesztette az egyensúlyát. A szoba közepéig támolygott, s ott a szőnyegre esett.

Gyorsan a legközelebbi tárgy után nyúlt. Egy törékeny, brokát bevonatú szék állt mellette. A várakozó Rocco felé dobta.

A szék nem talált, de Rocco oldalt ugrott, hogy kitérjen előle. Így Francónak lehetősége volt felállni. Mindkét karját előrenyújtotta. Érezte, hogy a keze már nem zsibbadt. Az alkarja vérzett ugyan, és fájt, de a kés nyilvánvalóan nem okozott mélyebb sérülést.

Rocco kivárt a következő, döntő támadás előtt. Halálos csapásra készült, összpontosított. De egy kicsit tovább várt a kelleténél. Hogy megtalálja a megfelelő támadási pontot, még egyét mozdult, s belelépett a pocsolyába, ami az elolvadt jégdaraboktól maradt vissza. Amikor ugrani akart, elcsúszott.

Franco kihasználta a lehetőséget. Roccóhoz ugrott, a földre nyomta, és hátracsavarta kést tartó kezét.

Aztán kétszer teljes erejéből a fához vágta Rocco csuklóját. A kést markoló kéz szétnyílt, s a gyilkos szerszám kicsúszott belőle.

Franco felugrott. A másik is fel akart állni, de túl lassan reagált. Solo telibe találta a keze élével. Rocco mozdulatlanul terült el.

Franco zihálva felemelkedett, de nem tudott kiegyenesedni. Mereven nézte a Costa kezében lévő pisztolyt. A pisztoly csöve ráirányult, és ő csodálkozott, miért nem sül el a fegyver.

Enrico Giovannini nyugtalanul járkált föl és alá a cellájában. Mióta Benetti ügyvéddel találkozott, nem tudta, mit tegyen, és minél többet gondolkozott ezen, annál jobban félt.

Ügyvédje erőszakosan mindig ugyanazt a kérdést tette fel neki: — Tényleg nem beszéltél Carlo Costáról? Biztos, hogy nem beszéltél róla?

Azt válaszolta, hogy nem. Boldogan fellélegzett, amikor az ügyvéd megígérte, hogy másnap kiviszi innen. De most már félt attól a pillanattól, amikor majd elhagyja a rendőrségi cellát..

Costa számára ő csak kifutó volt, de rengeteget tudott a főnökről és a szervezetről. Benetti ismétlődő kérdéseiből rájött, milyen veszélyessé vált Costa számára.

Mi a célja vele Costának, ha kiszabadul innen? Vajon megvédelmezi-e őt és vállalja-e a perköltségeket?

Vagy vele is az a terve, ami Gizellával?

Enrico izzadságban fürdött. Talán csak bebeszéli magának, de nagyon félt. Bénító, esztelen félelmet érzett, rettegett az életéért.

Valamit tennie kell. A cellaajtóhoz rohant, és vadul verni kezdte. És amikor végre megjelent az őr, izgatottan dadogta: — Vigyen a felügyelőhöz! Azonnal! En ... beszélni akarok.

Schnyder az irodájában ült. Körülbelül húsz percig tartott, amíg jegyzőkönyvbe vették Enrico Giovannini. vallomását. Schnyder az irodában lévő órára pillantott. 12 óra 42 perc volt.

A telefon után nyúlt és felhívott egy számot. Kis idő múlva megszólalt: — Szükségem van tíz emberre és egy kocsira. Golyóálló mellényekre és géppisztolyokra. De gyorsan, megértettétek? Rögtön én is lent leszek.

Franco kétségbeesetten keresett valamiféle kiutat, s pillantása az órára esett. Ösztönösen megállapította, hogy háromnegyed egy van.

Joe, aki Rocco mellé térdelt, most felállt. — Csak elvesztette az eszméletét, főnök. Nincs nagyobb baj.

— Oké — mondta Costa. — Most pedig elintézzük ezt a fickót. De nem akarok hullát hagyni magam után. Elintézed?

— Elintézem, főnök.

Joe gúnyos hangjából kicsengett az öröm. Franco előtt felrémlett, hogyan dobta le ez a gazember az eszpresszó mögötti udvarra a szőke lányt. Találkozott már Joe-hoz hasonló fickókkal. Gyilkosok... Számukra ez hivatás volt.

Franco visszahőkölt. Tudta, semmi esélye, ha Joe már megragadta. Az óriásban egy gorilla ereje rejtőzött.

— Betojtál, mi? — gúnyolódott Joe. — Elkaplak, többé nem menekülsz.

Franco lassan hátrált, az ajtón át a teraszra. Nem tudta, mi lesz a következő lépés.

Joe merev arccal követte. Közvetlenül mögötte jött Costa, a pisztolyt még mindig a kezében tartotta.

— Elkaplak és kinyírlak! — mondta Joe rekedten.

Franco lassan a tágas terasz egyik oldaláig hátrált. — Engem is le akarsz dobni, mint a szőke milánói lányt? Az a specialitásod, hogy védtelen kislányokat gyilkolsz? — szólalt meg Franco gúnyosan.

Joe lassan közeledett. Világosbarna arcában a szeme keskeny csíkká szűkült, s alattomosan csillogott.

Franco tudta: ha egyáltalán van esélye ezzel a hústoronnyal szemben, akkor az az, hogy feldühíti és elővigyázatlanná teszi. Solo még egy pillantást vetett a terasz korlátján át. Azon az oldalon, ahol most állt, a mélység a szikláig hat méter vagy még több lehetett. Lehetetlen volt leugrani, akárcsak a terasz többi oldaláról. Nem lehetett elmenekülni. Carlo Costa becsukta maga mögött az ajtót, amikor kilépett a szobából. Tehát arrafelé sem menekülhet.

Costa a terasz elejére ment, azt remélte, onnan látja legjobban ezt az egyenlőtlen küzdelmet. Keresztbefonta a karját, hosszú csövű pisztolyát a jobb kezében tartotta. A kábítószer-kereskedő unottan szemlélte az eseményeket. Joe veszélyesen közel volt már áldozatához. Solo a korlát mentén hátrált.

— Sokkal tökösebb legényeket is elintéztem ám — mondta Joe, és széles vigyor torzította grimaszba az arcát. — Például azt az ostoba államügyészt annak idején New Yorkban — folytatta. — Őt úgy nyírtam ki, mint most téged foglak.

A gorilla félbehagyta a mondókáját, és ellenfelének ugrott. Franco elcsodálkozott, hogy milyen fürge ez a megtermett ember. Villámgyors félfordulattal a falhoz simulva kitért az ütés elől. Meg sem próbálta megállítani Joe támadását, tudta, hogy ökölcsapásai úgy peregnének le róla, mint a vízcseppek az olajos bőrről.

Joe majdnem olyan gyorsan fordult meg, mint Franco. Utánakapott, s egyik mancsával elkapta az overallt. Reccsenve szakadt szét az anyag, lefékezte Franco lendületét, de a gorilla ökölcsapása mégsem talált, mert a másik villámgyorsan a földre vetette magát. Visszafelé gurult, majd újra felugrott, most a terasz másik végében.

Ekkor meglátta, hogy Joe megint közeledik. A szeme most szikrázott a dühtől, amiért még mindig nem sikerült elkapnia áldozatát.

*

Anna a kocsi vezetőfülkéjében ült a sofőr és Schnyder felügyelő között.

— Hová megyünk? — kérdezte, amikor Schnyder kiadta az utasításait a kocsiban ülőknek.

— Caprinóba — felelte a felügyelő. — Feltételezzük, hogy egy ottani villában rejtőzik az a férfi, akit az amerikai keres, annak az egész vállalkozásnak a főnöke, amelyben időnként maga is részt vett, — Előrehajolt és odaszólt a sofőrnek: — Nem mehetnénk gyorsabban?

Schnyder most mereven maga elé nézett. Gyorsan megkerülték a tavat, Campione előttük feküdt.

— Enrico beszélt — folytatta Schnyder. — Attól fél, hogy a főnöke megöleti, ha kiszabadul, mert túl sokat tud. Így aztán jobbnak tartotta, ha megbízik bennünk. A vallomása elég ahhoz, hogy az egész bandát lecsukassam.

Néhány másodperc múlva Anna kábultan megkérdezte: — És... mondott valamit arról a fiatal amerikairól is?

— Nem — felelte röviden a fel ügyelő. Elhallgatott.

Joe második támadása megbénította Franco bal karját. Előrenyújtott karral kivédte a hatalmas első ütést, amivel Joe a földre akarta küldeni. S kikerülte a másikat is, amely elzúgott a feje mellett.

De aztán egy szörnyű egyenest kapott, amely a bal karját találta el. Karja használhatatlanok élettelenül lógott maga mellett.

Franco visszatántorgott a terasz közepe felé. A másik kissé lassabban követte. Felkészült az utolsó ütésre, amely a küzdelem végét jelenti majd.

Solo állva maradt, hagyta, hadd jöjjön közelebb a behemót. Mindent egy lapra tett fel. Fél kézzel már végképp semmit sem tehetett a hústorony ellen. Már csak egyetlen fegyvere maradt. Joe ugrott, el akarta kapni Francót, de ő figyelt, s villámgyorsan kikerülte.

A földre vetette magát, de estében még meglendítette jobb lábát, és eltalálta ellenfele bal térdkalácsát.

Joe felordított a fájdalomtól és a dühtől, először a küzdelem során.

Akaratlanul is visszahúzta a lábát, és nyögött a fájdalomtól.

Franco kihasználta a lehetőséget. Egy ugrással talpon termett, aztán ellenfelének ugrott. Tudta, hogy most dől el minden.

Az óriás megpróbálta elkapni Francót, de mancsaival csak a levegőbe markolt. Aztán Franco megsorozta Joe-t. a behemót alig kapott levegőt. Az ütések csak úgy záporoztak, úgy kényszerítették át a teraszon. Nem hagyott neki időt az ellentámadásra. Közben nem vette észre, hogy gyorsan közelednek a terasz korlátjához. A következő ütéssorozat ellenfelét már a korlátnál érte. És aztán Joe combja nekiütközött a korlátnak. A lendület túl nagy volt, nem tudta visszanyerni az egyensúlyát, s a következő pillanatban a. lába fölemelke-

dett a földről. Egy röpke pillanatig hatalmas teste a korlát fölött imbolygott, amely egy átlagos magasságú embernek a csípőjéig ért. Aztán lebukott. Estében felordított, s belekapaszkodott a teljesen elképedt, nála sokkal könnyebb Carlo Costába. Joe majdnem két és fél mázsa volt, s pánikszerű félelmében magával rántotta a sokkal kisebb Costát, anélkül, hogy annak egy pici esélye is lett volna védekezni.

A hangtompítós pisztoly leesett a kőre, s Joe mögött a gengszterfőnök is eltűnt a korlát mögött.

Franco ismét üvöltést hallott: a halálfélelem sikolyát. Aztán tompa csattanás, kődarabok mozdultak el, csattanva gurultak és ugráltak a sziklák közt.

Franco zihálva állt ott négykézláb, s levegő után kapkodott. Aztán nagynehezen feltápászkodott, a korláthoz botorkált és lenézett a mélybe.

A két ember majdnem egymás mellett feküdt különös módon összekapcsolódó, kitekeredett végtagokkal egy sziklaugrón.

Úgy tűnt, mintha valamennyi csontjukat összetörték volna.

*

Frank, a néger a Rolls Royce-ból, Nino és két másik férfi a földszinten a heroint csomagolták. Mit sem tudtak róla, mi történt a teraszon.

Csak a két lezuhanó ember kiáltására figyeltek fel. Otthagyták a heroinnal telt bőröndöt az asztalon, kirohantak, és lenéztek a meredeken ereszkedő falról, amely a birtokot határolta.

Franco akkor fedezte fel a férfiakat, amikor Nino rémülten lefelé mutatott. El tudta képzelni, honnan bukkant elő a négy gengszter.

A banditák vadul gesztikuláltak és üvöltöztek. Nem tudtak megegyezni abban, hogy mit tegyenek. Francóra egyelőre egyikük sem gondolt.

Nem is találták volna sem a nagy teraszon, sem a mögötte lévő szobában. Már lerohant a lépcsőn a házba, amilyen gyorsan csak a sebesüléseitől tudott.

Nem kellett sokáig keresgélnie: a négy gengszter minden ajtót tárva-nyitva hagyott maga után.

Eszeveszetten hagytak ott mindent: a patikamérleget, a műanyag zacskókat, a kartonokat s a bőröndöt.

Franco megragadta a bőröndöt, és kilépett a kertbe. De nem előre, ahol most Costa emberei szaladgáltak a fal mentén és létrát kerestek, hanem a garázs előtti udvarba.

A Phantom még ott állt, a kulcs is benne volt.

A vezető melletti ülésre dobta a bőröndöt, és a kormány mögé ült. A nyolchengeres motor felbúgott. Franco megfordult a kocsival, és a felhajtó előtti vasajtóhoz hajtott.

A négy gengszter a fal mellett megfordult. Másodpercekig dermedten bámulták, amint a Rolls Royce végighajt a kapu felé vezető úton. Nino kapcsolt elsőként.

— Meg kell állítani a kocsit. Gyerünk, utána! — kiáltotta. Franco egészen a kapuig gurult a luxuslimuzinnal, és mielőtt a 2,7 tonnás autó elérte volna a vaskaput, gázt adott.

A Rolls Royce kétszáz lóerővel sodorta el az akadályt. Meggörbült a vas és a kapu kinyílt.

Végigszáguldott a tóhoz vezető úton. Már elérte Caprino első házait, amikor a visszapillantó tükörben észrevette üldözői Lanciáját, amint odaérnek a tönkretett kapuhoz.

Franco közvetlenül a mólóig hajtott, ahol a Luganói tó hullámain motorcsónakok ringatóztak. Föllélegzett: a fiú, aki előző nap idehozta, most is a csónakjában ült, a rézvereteket tisztította. Franco kiugrott a kocsiból, s a húszkilós bőrönddel, amilyen gyorsan csak tudott, a fiúhoz szaladt.

— Ma még jobban sietek — kiáltotta, amikor beugrott. A fiú vigyorgott és gyorsan indított.

Mire Frank és Nino a parton kiugrottak a kocsiból, a motorcsónak már elindult.

Miközben a gengszterek egy másik motorcsónakhoz rohantak, elborzadva látták, mit csinál Franco. Nagy ívben kihajította a bőröndöt a csónakból. Annak teteje kinyílt, még mielőtt a négymillió svájci frank értékű áru a vízbe esett és elsüllyedt volna.

— Mi ez? — kérdezte a fiú.

— Nem fontos — felelte Franco, és halványan elmosolyodott. — Egy kis szemét, a kuka már megint dugig volt. — A heroin jól oldódik a vízben, remélem, nem árt a halaknak — gondolta.

Schnyder felügyelő kocsija csikorgó kerékkel állt meg a gengszterek Lanciája mellett. Schnyder azonnal felfogta, mit jelent az elgörbült Rolls, a négy fickó a másik kocsiban, s a barna bőrű amerikai a motorcsónak fedélzetén.

Ninót, Frankot és a két másikat elfogták, mielőtt rájöttek volna, mi is történt velük.

Anna a felügyelő mellé lépett. — Nem látjuk őt többé, ugye? — kérdezte a lány halkan. A csónak Francéval a fedélzetén már csak egy pötty volt a kék vizen.

A férfi megrázta a fejeit. — Nem. Úgy fogok gondoskodni magáról, mintha az apja lennék. Először is elvonókúrára megy, aztán keresünk magának egy állást Észak-Svájcban. Nem látja többé a korábbi környezetét, Anna. Rendben van?

A lány bólintott, aztán megkönnyebbülten és kissé szomorúan elmosolyodott ...